

நிழலின் அருமை

சு.சு.அ.பு

புன்னியாடு

843.12
4th இனி
SL/PR.

தமிழ் மன்றம்

Digitized by Northam Foundation

ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து
இறக்குமதிசெய்யப்பட்ட
திறமான பல்கன்சீஸ், பட்டர்.
மேலும் -
ஸ்டார் பிரான்ட் சுவைகள்,
நிறமூட்டும் சாயங்கள்

- * QUALITY, IMPORTED AUSTRALIAN
FALCON CHEESE & BUTTER.
- * STAR BRAND FLAVOURS AND COLOURS

FALCON TRADING (Pte) LTD.,

334, T. B. Jayah Mawatha,

COLOMBO - 10

T'phone : 597151 - 7

நிழலின் அருமை

புன்னியாமின்

NILALIN ARUMAI

(Short Stories)

by **P. M. PUNIYAMEEN**, B. A. (Cey.)

13, Udatalawinna Madige,

Katugastota, Sri Lanka.

Author of :

THEWAIKAL

(Mini Stories)

● All right reserved.

First published
in March, 1986.

Twenty eighth publication of
THAMIL MANRAM,
GALHINNA, KANDY,
Sri Lanka.

Printed at :
Catholic Press, Batticaloa.

எனது கிராமமான
உடத்தலின்னை மடிகேயைப்
பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும்;
கிராமத்தின் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு
முன்னோடியாகவும், வழிகாட்டியாகவும் நின்று
இலக்கியச் சேவை புரிந்தவரும்;
அனைத்திலங்கை இஸ்லாமிய மாணவர்களது குறைகளைந்த
'இஸ்லாம் மத பாட' நூலாசிரியரும்;
அதேநேரம், பன்னூலாசிரியரும்:
அமைதியாகவும், ஆர்ப்பாட்டமில்லாமலும்
மார்க்கப் பணிபுரிந்த இறை ஊழியரும்;
ஆசிரியராகவும், அதிபராகவும் இருந்து
முஸ்லிம் சமூகத்துக்கு அருந்தொண்டாற்றிய
சமூக சேவகருமான -
மர்ஹூம் டாக்டர் ஏ. எம். கனி
அவர்களுக்கு
இந்நூல்

ச ம ர்ப்ப ண ம்

உள்ளே.....

1. சின்னச் சின்னக் கோபங்கள் — 9
2. சலனங்கள் — 17
3. குருடர்கள் — 26
4. அர்த்தமற்ற வாதங்கள் — 34
5. நிழலின் அருமை — 40
6. புதிய நம்பிக்கைகள் — 45
7. முழுமையைத் தேடும்
முழுமையற்ற உள்ளங்கள் — 54
8. ஓர் உதயம் அஸ்தமிக்கிறது — 61
9. சில ஏக்கங்களும்,
ஓர் எதிர்பார்ப்பும் — 67

மனம் விட்டுச்

சில நிமிடங்கள்.....

புகழ்னத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே -
அல்ஹம்துலில்லாஹ்:

இன்று உங்கள் கரங்களில் தவழுகின்ற இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள ஒன்பது சிறுகதைகளும், இலங்கை, இந்திய வெகுசனத் தொடர்புச் சாதனங்கள் மூலம், இலக்கியத் தாய்க்கு என்னால் வழங்கப்பட்டவைகளே.

‘நிழலின் அருமை’ - புதுமை சாராத் தலைப்பு தான். ஆயினும், இத்தொகுப்பிற்கென நான் தேர்ந்தெடுத்தவைகளுள், அரைவாசிக்கும் மேற்பட்ட கதைகள், ஏதோவொரு வகையில் நிழலொன்றின் தேவையினை வலியுறுத்துவனவாக என் சிந்தையில் உறைத்ததாலேயே, இந்த மகுடத்தை எனது சிறுகதைகளின் தொகுப்பிற்கு அணிவித்துள்ளேன்.

என் இலக்கியப் பட்டயல்களை அவ்வப்போது ஏற்றுப் பிரசுரித்தும், ஒலிபரப்பியும், எனது உணர்விற்குத் தெம்பூட்டிய இலங்கை, இந்திய பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், மற்றும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபன முஸ்லிம் சேவையையும் நான் மறப்பதற்கில்லை.

பல சோதனைகளுக்கு மத்தியிலும், கண்டி, ‘கல்ஹின்னைத் தமிழ் மன்றம்’ தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு அயராது ஆற்றிவருகின்ற பணி அளப்பரியது. இந்த அடிப்படை

யில், கல்ஹின்னைத் தமிழ்மன்ற நிர்வாகியான சட்டத்தரணி அல்ஹாஜ். எஸ். எம். ஹனிபா B. A. (Cey.) அவர்கள், இலக்கியத்தை நேசிக்கும் நெஞ்சங்களில் நீங்காத இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர். இந்த ரீதியில், கல்ஹின்னைத் தமிழ்மன்றத்தின் மற்றுமொரு வெளியீடாக 'நிழலின் அருமை' அமைவதையிட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுறுகின்றேன். எனது சிறுகதைகளைத் தொகுத்துப் புத்தகவுருவில் வெளியிடப் பூரண சம்மதத்தோடு ஆவனசெய்த அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்களுக்கு என்மென்றும் நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

குறிப்பாக, 'எனது சிறுகதைகள், ஒரு தொகுப்பாக வெளிவர வேண்டும்' எனத் தட்டிக் கொடுத்து உற்சாகமுட்டியதோடு மட்டுமன்றி இந்தத் தொகுப்பு நாலுருப்பெறும் இந்தக் கட்டம்வரை, என்னோடிணைந்த பல சிரமங்களையும் எதிர்நோக்கிய எனது ப்ரிய நண்பர் ஜனாப். அஸ்ரப் ஹாஷிம் (தேசிய கவுன்ஸில் வை. எம். எம். ஏ. - மாளிகாவத்தை) அவர்களுக்கும் என் மனக்கிடங்கில் நிரந்தர இடம் உண்டு.

மற்றும், இப் புத்தகத்தை அழகிய முறையில் அச்சிட்டு உதவிய அச்சகத்தினர்; அழகுறு முகப்புப் படத்தை வரைந்தளித்த ஓவியர்; சிறுவயது முதலே எனதிலக்கிய முயற்சிகளுக்கு ஊன்றுகோலாக இருந்து ஊக்கமளித்துவந்த எனதுருமைப் பெற்றோர்; என் இலக்கிய முயற்சிகளின் வடிகாலாகவும், உற்ற துணையாகவுமிருந்து, பல குடும்பப் பொறுப்புகளுக்கு மத்தியிலும் சிரமத்தோடு இணைந்தவகையில் எனது சிறுகதைகளைப் பிரதிபண்ணித்தந்த என் 'மஸீ', - இவர்கள் அனைவரையும் என்றும் நான் நன்றிக் கண்ணுடன் நோக்குகின்றேன்,

அன்புடன்

புன்னியாமீன்

13, உடத்தலவின்ன மடிக்கை,
கட்டுகாஸ்தோட்டை,
இலங்கை.

எச் சின்ன புரைகள்.....

புன்னியாமீன் தமிழை வளர்க்கும் முஸ்லிம் எழுத்தாளர் அரங்கில் நிச்சயம் இடம்பெறவேண்டியவர்.

○ 'தேவைகள்' அணிந்துரையில்

சட்டத்தரணி திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் M.A. (Cey.)

(பிரதம ஆசிரியர் - தினகரன்)

★ ★ ★

இலங்கை, இந்திய வார ஏடு, மாசிகைகளில் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை போன்ற பல்வேறு வடிவங்களின் தன் உள்ளத்து முச்சுக்கு எழுத்துருக் கொடுத்துள்ளார். இவரின் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் குமுறிக் கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கும், தான் வாழும் சமூகத்தைப் பற்றிய உணர்வுகள் ஆழமான கருத்து முதிர்வு கொண்டவை.

○ ஜனாப். எம். ஐ. எம். முஸாதிக்க B.A. (Cey.)
(முன்னாள் 'தினகரன்' உதவி ஆசிரியர்)

★ ★ ★

புன்னியாமீனின் சிறுகதைகளில் இழையோடும் எளிய நடையும், நிதானமான போக்குமே இவரது இலக்கியத்தின் ஸ்திரங்கள். தன் சமுதாயத்தை அலைக்கழிக்கும் அவலங்களை நிழற்படம்போல் நெஞ்சங்களில் பதியவைப்பது இவரது திறமைக்குச் சான்று.

○ ஜனாப். எம். அஸ்ரப் ஹாஷிம்
(தேசிய கவுன்ஸில் வை. எம். எம். ஏ.)

★ ★ ★

மண்ணில் கால்வைத்து, விண்ணில் தலைவைத்திருக்கும் கற்பனாவாதியல்ல; புழுதியில் கால்பதித்து, நிலத்திலே பார்வை பதித்துள்ள படைப்பாளி. காதல் இல்லையேல், கதையே இல்லை எனும் கலைஞர் மத்தியில் தலவிண்ணை மண்ணிலே களமமைத்து, அதன் வாழ்க்கை ஜீவத்துடிப்பை வடிவமைத்துத் தருகின்ற எங்கள் தலைமைப் படைப்பாளி. தலவிண்ணைத் தாயின் கலைப்புத்திரன். எங்கள் மண்ணின் மைந்தர் இவர்.

○ ஜனாப். யூ. எல். எம். பஷீர் B.A. (Cey.)
உடத்தலவிண்ணை.

★ ★ ★

இவரது பிரகரமான சகல கதைகளையும் வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காவிட்டாலும்கூட, சில கதைகளையேனும் இரசித்துணரும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. கருப்பொருளுக்கு இவர் கொடுக்கும் அழுத்தத்தை விடவும், இலகுநடையில் கதையைக் கூறவரும் பாங்கு இலயிக்கத்தக்கது.

○ கலாநிதி செல்வி. எஸ். பரிமளா, M.Sc, Phd.
தமிழ்நாடு, இந்தியா.

★ ★ ★

வெளிவந்த, வெளிவராத இவரது கதைகளைப் படித்த தன்மூலம் இவரது புதிய உத்திகளைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

○ திரு. பாமா ராஜகோபால்
(தினகரன் - 1979)

★ ★ ★

சின்னச் சின்னக் கோ ப ந க ள்...

மெல்லென வீசிக்கொண்டிருந்த இளங் காற்றில், அவனுடைய கேசங்கள் அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கைகளால் கோதிச் சரிசெய்துகொண்டு, படிக்கடிமண்மேல் அமர்ந்திருந்த அவன் வலது காலின்மேல் இடது காலைத் தூக்கிப் போட்டபடி அந்தக் குழந்தைகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

குழந்தைகள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன...

சுற்றிவரக் கிளைகள் பரப்பி முற்றத்திற்கே நிழல் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த 'ஜேம்' மரத்தின் 'எல்பீனியா' கம்புகளால் கட்டப்பட்டு, இலைகளால் கூரையாக வேயப்பட்டு உருப்பெற்றிருந்தது ஒரு குட்டிக்கடை. சிரட்டைகளிரண்டை இரு பக்கங்களிலும் கம்பொன்றில் கட்டித் தொங்கவைத்து கடைச் சாமான் களாக... இலைகளை வெற்றிலையாகவும், மண்ணைச் சீனியாகவும், மணலை அரிசியாகவும், சிறிய சுற்களைச் சர்க்கரையாகவும் நினைத்து வியாபாரம் நடத்திக்கொண்டிருந்த முதலாளிக்கு வயது சுமார் நாலு இருக்கலாம். கடையில் இன்னும் சாமான்கள் இருந்தன. காட்டு இலைகள், பூவகைகள், சாதி தெரியாத காய்கள், பழங்கள், பட்டைகள்...

கடைக்குப் பக்கத்திலே வீட்டுத் திண்ணையில் ஒரு குட்டி வீடு...

மூன்று கற்களை வைத்து, அடுப்புச்செய்து அதில் ஒரு சின்னப் பாணியில் நெருப்பின்றி விறகுகளால் மாத்திரம் மண் அரிசி சோறுக வெந்துகொண்டிருந்தது. சோறு வெந்துகொண்டிருந்த அடுப்போடொட்டி இன்னுமோர் அடுப்பையும் செய்துகொண்டிருந்தாள் பக்கத்து வீட்டு ஐந்துவயதுச் சிறுமி மஸீரா.

"தாத்தா... நா... சோறு ஆக்குறேன்... நீங்க கறி செய்யறயளா...?"

“கறிக்கு ஒன்றுமில்லே தங்கச்சி... நான் அடுப்பக் கட்டிட்டு தம்பியிட கட்டுப்பாடு பொயிட்டு கறிக்கு ஏதாச்சும் வாங்கிட்டு வந்து ஆக்குறேன்... சரிதானே”

“சல்லி ஈக்குதா தாத்தா...?”

அடுப்புக்குப் பக்கத்திலிருந்த, மற்றுமோர் பாணியிலிருந்து சிறுசிறு கற்களைக் கொடுத்து “கருப்பட்டி நூறு வாங்கிட்டு வாங்க...” - இது ரிஷ்மியா தங்கச்சி,

கையில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த மண்ணை கவுனில் துடைத்த படி, தங்கச்சி தந்த கற்சல்லிகளை எடுத்துக்கொண்டு கடைக்கு ஓடினாள் மஸீரா.

இடுப்புக்குக் கீழே இழுக்கிக்கொண்டிருந்த காற்சட்டையைச் சரிசெய்துகொண்ட முதலாளி பரீன், மஸீராவைப் பார்த்து தனக்கே உரித்தான குழந்தை மொழியில் கேட்டான், “தாத்தா... என்ன வேணும்?”

மஸீரா : தம்பி... எனக்குக் கறிக்கு ஏதாச்சும் வேணும். என்ன ஈக்குது?

பரீன் : பருப்பு..., புளியங்கா..., பட்டுக்கா..., வாழக்கா..., வட்டக்கா...

மஸீரா : வாழக்கா நூறு எவ்வளவு?

பரீன் : ஆறுவா.

மஸீரா : கூடத்தானே தம்பி...

பரீன் : ஐஞ்சி தாங்க...

கையிலிருந்த சிறு கற்களை “ஒண்டு, ரெண்டு, மூனு...” எண்ணிக்கொடுத்தாள் மஸீரா. பரீன் அதை எடுத்துச் சிரட்டைத் தராகடன் இருந்த பழைய ‘ஹார்லிங்ஸ்’ போத்தலில் போட்டுக்கொண்டு, செவ்வரத்தைப் பூக்களைச் சிரட்டைத் தராகடின் ஒரு சிரட்டையிலும், மறு சிரட்டையில் சர்க்கரையாக இருந்த கல்பையும் வைத்து, “சரி... தாத்தா இந்தாங்க வாழக்கா...” - என்றான்.

“நான் சோறு கறி சேஞ்சி வைக்கிறேன்... சாப்பிட வந்துடுங்க...”

“சரி...” தலையை ஆட்டினாள் பரீன்.

புகைந்துகொண்டிருந்த சிகரட்டை வீசிவிட்டு, படிக்கட்டில் அமர்ந்துகொண்டிருந்த அவனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. இந்தக் குழந்தைகள் எப்படியெல்லாம் விளையாடுகின்றன? அவை

களுக்குத் தனிக்கடை, தனிவீடு, தனிக் குடித்தனம்... கொஞ்ச நேரம் இந்தக் குழந்தைகளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் மனதுக்கு எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கின்றது?

இந்தக் குழந்தைகளின் சிரிப்பில் கவர்ச்சி இருக்கின்றது. விரசமில்லை. பேச்சில் இனிமை இருக்கின்றது - பேதமையில்லை. அவைகளிடம் போட்டியில்லை, பொருமையில்லை, கயமை இல்லை, வேறுபாடுகள் இல்லை. “ம்... இந்தக் குழந்தைக் காலத்தின் மகத்துவம்தான் எவ்வளவு? இனி அது வருமா...?” தன் குழந்தைப் பருவத்தை நினைக்க மங்கலான அந்த வடிவங்கள்... நீண்ட பெருமூச்சொன்று அவனை அறியாமலே விடை பெற்றுக்கொண்டது.

குழந்தைகள் இன்னும் விளையாடிக்கொண்டிருந்தன.

இடுப்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கறுப்பு நாடாவைத் தவிர மேனியில் வேறு எதுவித துணிகளும்மில்லாமல் பிறந்தமேனியோடு ‘நைஸ் பிஸ்கட்’டைச் சப்பிச் சப்பி தத்தித் தத்தி நடைபயின்று கொண்டிருந்த குட்டித்தம்பியைப் பார்த்து தாத்தா “வா தம்பி... விளையாடுவம்...” என்றான்.

“தா... தா... ம்... தின்... ரீ...” கையிலிருந்த பிஸ்கட்டை நீட்டி தம்பி சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான் “ம்... தின்...”

“நீ தின்னு தம்பி... நான் சோறு ஆக்குறேன்... ஆக்கி ஒனக்கும் தாரேன்”

தம்பி சிரித்தான்.

அப்போதுதான் முளைத்துக்கொண்டிருந்த பாற்பற்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

முதலாளிக்குப் பசி வந்துவிட்டதுபோலும், “தாத்தா... சோறு ஆக்கிட்டாங்களா?” சப்தமாகக் கேட்டான் பரீன். “இன்னம் கொஞ்சம் நில்லுங்க தம்பி... சோறு வெந்துட்டுது... டக்னு போட்டுத் தந்துடுறேன்... ப்பூபூபூ... சரியான வேருக்குது...”

மஸீரா அவளுடைய தம்பியைக் கூட்டி வந்தாள்.

“தாத்தா... பசிக்குதே...”

பலா இலையைப் ‘பிளேட்’டாகப் பாவித்து அதில் பாணியிலிருந்து மண் சோற்றையும், நறுக்கப்பட்ட செவ்வரத்தைப் பூக்கறியையும் வைத்துக் கொடுத்துவிட்டு “பரீன் தம்பி... வாங்க சோறு ஆக்கிட்டோம்...” கூப்பிட்டாள் மஸீரா.

“தாத்தா... கடயில ஒருத்தருமில்ல...”

“அப்ப நில்லுங்க... கடக்கி நா கொண்டாந்தாரேன்...”

“தா... தா... நெக்கும்... நெக்கும்... சோ... தா...”

“நில்லு ராஜா...”

“இதக் கடயில குடுத்துட்டு வந்து தாரேன்...”

“தம்பி... சோறு...”

“தா... த... தா...”

குதப்பிக்கொண்டிருந்த பிஸ்கட்டை வீசிவிட்டு வந்த நிர்வாணத்தம்பி, மஸீரா பக்கத்தில் அமர்ந்துகொண்டு “தா... தா... நெக்கும்... சோ...” பாணையை இழுத்தான். அடுப்பாக இருந்த மூன்று கற்களில் ஒரு கல் இழுபட “ஐயோ!... கொஞ்சம் இறி... நான் தாரேன்...” பெரியவர்கள் முகத்தில் பாய்ந்து விழுவது என்பார்களே... அதுபோல பாய்ந்து விழுந்தாள் மஸீரா.

“ம்... தா...” அதைத் தம்பி பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. ஒன்றையும் கேளாதவன்போல் பிறந்தமேனித் தம்பி பாணைக்குள் கையைப்போட்டு மண்ணை எடுத்து... வாயருகே கொண்டுபோனான்.

குழந்தையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவன் இன்னும் அப்படியே இருந்தான். நீலவானில் கார்மேகங்கள் குடிபெயர ஆரம்பித்துவிட்டன. களங்கமற்றிருந்த அந்த வான்வெளியில் சில கீற்றுக்களின் பிரதிபலிப்புக்கள்... எங்கோ ஒரு வீட்டின் சுவர்க் கடிக்காரம் “டாங்... டங்... டாங்...” என ஒலியெழுப்பி-அதற்குமேல் தொடரமுடியாமல் அமைதியாகிவிட்டது. இப்போதுதான் இரண்டரைக்கு வரவேண்டிய பஸ் தாமதித்து விட்டதே.

இந்தத் தாமத்தை எப்படியாவது சரிசெய்து கொள்ளவேண்டும்...! என்ற நோக்குடனே என்னவோ வேகமாக - மிகமிக வேகமாக வந்துகொண்டிருந்தது. சரியாகச் சூரியனுக்குக் கீழாக கார்மேகப் படையொன்று ஊர்ந்து பயணம் செய்ததால், சூரியனின் பிரகாச ஒளி மங்கலாக... “ஓ... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் மழை பெய்யப்போகிறதுபோல...” எழுந்து சாரத்தைக் கட்டிக் கொண்ட அவன் பழையபடியே படிக்கட்டில் அமர்ந்துகொண்டான்.

வாயருகே மண்ணைக் கொண்டுபோன மகனின் உம்மா கோபமாகத் தட்டிவிட்டாள். “என்னட... உன்ட கண் பொட்டயாவா இருக்குது...? இவன் மண்ணத் திங்கப்பாக்குறான்...”

நீ சும்மா கல்லுழியப்போல ஈக்குரீயே...” ஹிதாயா மாமி பக்கத்து வீட்டு மஸீராவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“காக்கைக்கும் தன்குஞ்சு பொன்னுஞ்சு என்பார்களே...” - உண்மைதான். அதேநேரம் ஏனைய குஞ்சுகளை தன் குஞ்சோடு ஒப்பிடும்போது உதவாக்கரைகளாக நினைப்பது சரியென ஹிதாயா மாமி நினைத்திருக்கவேண்டும்.

மஸீராவுக்கு ஏங்கி அழவேண்டும்போல் இருந்தது. தன் தம்பியின் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டாள். “நான் என்ன தவறுசெய்தேன்... ஏன் ஆண்டி இப்படி ஏசுறங்க... தம்பிக்கு நாநா மண்ணக் குடுத்தன்... அவனாத்தானே எடுத்து வாயில போடப் பார்த்தான்...” மஸீராவை அறியாமலே அவள் விழிகளில் இருந்து பொல பொலவென நீர்த்துளிகள் உதிர்ந்தன.

“ஆ... ண்... டி...”

“என்னோட என்னட பேச்சு...”

“ஆண்டி... நா... நான்...”

“பேசாதே... இனிமே என்ட புள்ளகளோட விளையாடினா ஒன்ட கைய முறிச்சிடுவேன்... சிறுக்கி...”

பல்கீஸ் மாமிக்கு இது கேட்டிருக்கவேண்டும்.

“என்ன?... என்ன சொன்னாய்... ம்... உனக்கு என்னட அவ்வளவுக்கு ஒசக்கப் பொயிட்டிது...?”

பல்கீஸ் மாமி - மஸீராவின் உம்மா. வீட்டு முற்றத்தில் பலகையொன்றைப் போட்டுத் தன் தங்கச்சியின் தலையைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மாமி வாரிய தலையை முடித்துக் கட்டாமல், சரிந்த முந்தானையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு வேலிப் பக்கமாக வந்து “என்னட... உன்ன நான்...” பேச்சுத் திக்கியது.

“என்னட... என்ன செஞ்சிடுவாய்...?”

“உன்ன...”

மஸீரா அழுதழுது வந்தாள். “எல்லாம் உன்னாலதான்ட... உனக்கு நான் எத்தனை தடவ சொல்லியிருப்பேன், அந்த நாய்களே புள்ளகளோட பொயிட்டி விளையாடாதே, விளையாடாதேனு...”

“என்னட சொன்னாய்...?”

நிலத்தில் உரசிக்கொண்டிருந்த பாவாடையை இடுப்பில் சொருகிக்கொண்டு ஹிதாயா மாமி சில அசிங்கமான வார்த்தை

களால் பல்கீஸ் மாமியைப் பார்த்து ஏசு இருவரது வாய்த்தர்க் கத்திலும் குடு பிடித்துவிட்டது.

அதைக்கண்டு நாலேந்து வீட்டுக்காரர்கள் இவர்களை வேடிக்கை பார்க்க 'வித்தல்' ஓரமாகக் கூடிவிட்டார்கள்.

“அடியே... உண்ட புருஷன் 'ஸ்ரைக்' போட்டுட்டு திண்டுக்க வழியில்லாம இருந்த நேரத்தில நாங்கதான்... ஒனக்கும் ஒண்ட புருஷனுக்கும் திங்க தந்தோம்... அதயெல்லாம் மறந்துட்டாய்...”

ஆமா... பெரிசா திங்கத் தந்தாய்... உண்ட புருஷனுக்கு யாருட 'ஜோப்' எடுத்துக்குடுத்த... அண்டக்கி எண்ட புருஷன் அதிகாரிட்ட கூட்டிட்டுபோய் ஒண்ட புருஷன் 'ரெக்மன்ட்' பண்ணியிருக்காட்டி நீ இண்டக்கி புள்ளகளைத் தூக்கிண்டு தெரு வீதிகளில் திரியவேண்டியதான்...”

இன்னும் என்னென்னவோ, எத்தனையோ கதைகள் சந்திக்கு வந்தன.

- தின்ற கதை
- உடுத்த கதை
- கலியாணம் செய்த கதை
- இளமைக்காலக் கதை

இப்படியாக எங்கோ ஆரம்பித்த கதை எங்கோ போய்க் கொண்டிருந்தது.

இதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியப்பாவுக்கு ஏதோ போலாகி இருக்கவேண்டும். அந்தப் பகுதியிலே எல்லோரும் மதிக்கும் ஒரு மனிதர்தான் பெரியப்பா. எல்லோருக்கும் வாப்பாவைப் போன்றவர். அவருக்கு வயது சுமார் தொண்ணூறு இருக்கலாம். பெரியப்பா சொன்ன எந்தவொரு விஷயத்தையும் அது நல்லதோ, கெட்டதோ அந்தப் பகுதியில் ஒருவரும் தட்டிக்கழிக்கமாட்டார்கள்.

படிக்கட்டில் இறங்கி இரண்டு மாமிமாரையும் சமாதானம் செய்ய முயன்றார் பெரியப்பா.

மாமிமார் அழுதுகொண்டே பெரியப்பாவிடம் முறையிட “அங்கால போறீங்கள புள்ள. இல்லாட்டி...” பெரியப்பாவுக்கு நல்ல கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஏதோ பெரியப்பா சொல்றதுக்காகப் போறன்...” பல்கீஸ் மாமி மெதுவாக நகர்ந்தாள். மாமியின் முகம் சிவந்திருந்தது. வாய்க்குள்ளே ஏதோ திட்டிக்கொண்டாள். ஹிதாயா மாமியும் அப்படியேதான்.

படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்த அவன் இன்னும் எழுந்திருக்க வில்லை. கொஞ்சநேரத்துள்ளாக நடந்துமுடிந்த சம்பவங்கள் அவன் உள்ளத்தை குடைந்துகொண்டிருந்தன. பாதை வழியே சுருட்டுப் புகைத்தபடி போய்க்கொண்டிருந்த அப்பா விடம் நெருப்புக்கேட்டு - தன் கையிலிருந்த சிகரட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்டான்.

இந்தப் பெரியவர்கள் எவ்வளவு மோசமாக நடந்துகொள்கிறார்கள்?

தன் பிள்ளை செய்த ஒரு காரியத்திற்காக - மாற்றான் பிள்ளையை ஏசி, அன்பாகச் சாதிக்கவேண்டிய ஒரு விஷயத்தை அதி காரத்தால் சாதிக்க முயன்றதால்... - இனி பக்கத்து வீடுகளுக் கிடையே மனஸ்தாபங்கள் வளரப் போகின்றன. “ஷே... ஷே... அறிவுகெட்ட ஜென்மங்கள்...” அவன் தனக்குள்ளேயே நொந்து கொண்டான்.

இவைகள் நடந்து முடிந்து பத்துப் பதினைந்து நிமிஷங்கள் இருக்கலாம்.

ஹிதாயா மாமியின் இளையமகள், பல்கீஸ் மாமியின் வீட்டுப் பக்கமாகப் போய் மெதுவாக எட்டிப்பார்த்தாள். மஸீரா புத்தகம் ஒன்றைப் புரட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“ஸ்.. ஸ்... தாத்தா... ஸ்... தாத்தா... வாங்க விளையாடுவம்”

ரிஸ்மியா தங்கச்சியைப் பார்த்து மெதுவாகச் சிரித்த மஸீரா மறைந்து மறைந்து வெளியே வந்து “ஏழா தங்கச்சி... உங்கட உம்மா கண்டா ஏசுவாங்க...” என்றாள்.

“ஏசமாட்டாங்க தாத்தா... வாங்க...”

“ம்... ஹும்... ஏழா...”

வேலியோரத்தில் இருந்த செவ்வரத்தைப் பூவைப் பறிக்க மஸீரா கையை நீட்ட - “வாங்க தாத்தா...” என்று மஸீராவின் கையைப் பிடித்து ரிஷ்மியா இழுக்க வெளியே வந்த ஹிதாயா மாமி இதைக் கண்டுவிட - “என்னட... கண்ட கண்ட நாய் கள்ள கையைப் புடிச்சி என்னட பெரிய கத... இரு உண்ட கைய வெட்டி கொச்சிக்கா போட்டிர்த்தான் எனக்கு நிம்மதி...” ஹிதாயாமாமி மகளை இழுத்துக்கொண்டுபோக...

— குழந்தைகள் விழி கலங்க...

“உம்... மா...”

ஆண்டவனுக்கே கோபம் வந்துவிட்டது போலும்.

“படர்ர்ர்...”

உண்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் கார்
மேகங்கள் ‘இடி’யாய்த் தமது ஆத்திரத்தைத் தெரிவித்து குழந்
தைகளோடு சேர்ந்து தானும் கண்ணீர் சிந்த ஆரம்பித்துவிட்டன.

— மீண்டும் ‘படர்ர்ர்...’

கண்கூச படிக்கட்டில் அமர்ந்திருந்த அவன் அப்போதுதான்
எழுந்தான். அந்த அறியாமைக்காக வருந்திக்கொண்டிருந்தது
அவன் உள்ளம்.

பொழிந்துகொண்டிருந்த மழையையும் பொருட்படுத்தாமல்
அவன் தன்பாட்டில் வீதியில் இறங்கி நடக்கலானான்.

★ ★ ★

சிந்தாமணி — பெப்ரவரி 1982.

ச ல ன ங் க ள்

சின்னஞ்சிறு ‘ரோஜி’க் குட்டிக்கு வயது எப்படியும் ஆறி
லிருந்து ஏழுக்கு இடையிலாகத் தானிருக்கவேண்டும். வயதை
விடக் கூடிய வளர்ச்சியில் ரோஜி பார்ப்பதற்கு அழகாக இருந்
தாள்.

செந்நிறமேனி. அந்தச் செம்மைக்கு மெருகட்டுவதைப்
போல கட்டையாக வெட்டப்பட்ட சுருள் சுருளான கருப்புத்
தலையிர். விழிகளிரண்டும் பெரிதாக... விழி சிமிட்டும்போது
புருவங்களின் வளைவே ஒரு தனிக்கவர்ச்சி. பிஞ்சுக் கரங்களில்
தங்க வளையல்கள் தளதளக்க அவளது நடையே அபிநயம்.
சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் நிறைவான குழந்தையொன்றுக்
குரிய சகல அம்சங்களும் அவளிடத்தே ஒருங்கே அமைந்திருந்தன.

ரோஜியைக் காணும் யாருமே கொஞ்சநேரமாவது கொஞ்சி
விளையாடாமற் போகமாட்டார்கள். அவ்வளவு குழந்தைத்தனம்
அவளில் தெரியும்.

ரோஜிக் குட்டியின் வீடு சுமாரான வீடுதான். என்றாலும்
சகல தேவைகளும் அடங்கிய அழகிய வீடு. வீட்டுக்குள்ளே இள
நீல நிற சோபாக்கள் வீட்டிலுள்ளவர்களின் அந்தஸ்தைக்
காட்டிக்கொண்டிருந்தன. சோபாக்களின் நடுவே நின்ற சிறிய
‘டப்போ’வில் அழகான வண்ணவண்ணக் காகித் பூக்கள்,
மின்விசிறிக் காற்றில் மெதுவாக அசைந்தாடிக்கொண்டிருந்தன.
விசிட்டிங் ரூமோடு சேர்ந்த சிறிய ஹாலில் ரோஜியின் ‘டெடி’,
ரோஜி இம்முறை வீட்டுக்கு வந்ததன் பிறகு வாங்கிவந்த
‘டைனிங் டேபிள் செட்’ பளபளத்தது. டைனிங் டேபிளிலும்,
ரோஜியின் ‘மம்மி’ ‘பிளவ வாசி’ல் அழகான பூக்களை ஒழுங்கு
படுத்தி வைத்திருந்தாள்.

ரோஜி டைனிங் டேபிளின்மேல் இருந்த அந்தப் பூக்களை
முகர்ந்து பார்த்தாள். ஒன்றிலும் வாசனையிலை. எல்லாம்
வாசமே இல்லாத பூக்கள். “சேச்சே...” ரோஜிக்கு ஏதோ

போலாகிவிட்டது. என்ன நினைத்தாளோ... ஹோலிலிருந்து இறங்கி வாசல் வரைக்கும் வந்து மெதுவாக வெளியே எட்டிப்பார்த்தாள்.

வீட்டுக்கு வெளியே முற்றத்தின் இருமருங்கிலும் கட்டையாக வளர்ந்திருந்த சில வெள்ளை ரோஜாச் செடிகளில் நாலேந்து மொட்டுக்கள் இதழ் விரித்து, இவ்வுலகைப் பார்க்கும் ஆசையில் அவளைப் போலவே அழகாக இருந்தன. அந்த மொட்டுகளின் இதழ்கள் விரியும்வரை ரோஜியால் பொறுமையாக இருக்க முடியவில்லைபோலும். மெதுவாகச் சென்று ஒரு மொட்டைப் பறித்து, மறு மொட்டைப் பறிக்கையில் முள்ளொன்று ரோஜியின் கையில் தைத்துக்கொண்டது.

“ஊய்ய...”

பறித்த மொட்டை நிலத்தில் போட்டுவிட்டு, இடது கையால் முள் தைத்த கையின் நடுவிரலை நசுக்கிக்கொண்டே விரலைப் பார்த்தாள். ஒரு சிகப்புப் போட்டைப்போல இரத்தம். ‘ஆயம்மா’ கண்டுகொள்ளக் கூடாது..... உடுத்திருந்த கவுளை உயர்த்தி, கவுனின் உள்பக்கமாக இரத்தத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு விரலை வாய்க்குள் போட்டு உறிஞ்சினாள்.

“ஆயம்மா கண்டுவிட்டா... மம்மிக்கிட்ட சொல்லுவாங்க... அப்புறம் மம்மி ஏசுவாங்க...” பிளவ வாசில் மணக்கின்ற பூக்களைச் சொருகி வைக்கின்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிட்டு, மறு படியும் உள்ளே நுழைந்தாள்.

ரோஜி, டவுனிலிருந்த பெரிய ‘கன்வன்ட்’ ஒன்றில் ‘போடிங்’ கர்கிப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். ‘வெகேஷனி’ல் தான் வீட்டுக்கு வருவாள். ரோஜி வீட்டுக்கு வந்துவிட்டால் ஆயம்மா முகத்தை ‘உம்’மென்று வைத்துக்கொள்வாள். அது ஏன் என்று தான் ரோஜிக்கு இன்னும் புரியவில்லை.

சட்டையொன்றும் போட்டுக்கொள்ளாமல் ரோஜியின் தம்பி ஏதோ தன்பாட்டில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்தில் வெற்றுத் தகரங்களும் ஏதேதோ பழைய சாமான்களும் கத்தியொன்றும், இன்னும் இரண்டொரு காட்டு இலைகளும் இருந்தன. இடதுகையால் கத்தியைப் பிடித்து இலையொன்றை சின்னச்சின்னத் துண்டுகளாக வெட்டிக்கொண்டிருந்தான் தம்பி.

“சீச்சீச்சீ... அசிங்கம் தம்பி... சட்ட போட்டுக்குங்க...”

ரோஜி சொன்னாள்; அது சும்மா இருந்துவிட்டது.

“தம்பி... மம்மி வந்தாங்கன்னு அடிப்பாங்க தம்பி... பூச் சட்ட போட்டுக்குங்க... நீங்க... நல்ல தம்பியெல்ல...”

எந்தவொரு பொருளைக் கண்டாலும் தம்பிக்கு விளையாட எடுத்துக் கொடுத்துவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அழுது புரண்டு நிலத்திலே தலையை அடித்துக்கொள்வான். நேற்றும் அப்படித்தான். டெடி டெலிவிஷன் போட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, அதில் வந்த குரங்குக் குட்டியைக் கேட்டு, பெரிய ரகசியே பண்ணிவிட்டான். படுகட்டி அவன்.

தம்பிப்பாப்பா ரோஜியைப் பார்த்துக் கையை அசைத்து விளையாட அழைத்தான். வாயில் விரலைப்போட்டு உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்த ரோஜிக்கு தம்பியைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது. சோபா மேலிருந்த தம்பியின் சட்டையை எடுத்து தம்பிக்குப் போட்டுவிட்டபடி, “தம்பி... என்ன விளையாடுறீங்க...” என்று அன்போடு கேட்டான்.

“ம்... கா... வா...” தம்பிக்கு இதற்குமேல் பேச வராது. மம்மிக்கு மட்டும்தான் தம்பி பேசுகிற மொழி விளங்கும். ‘கா’ என்பான், ‘வா’ என்று சொல்வான்; அவ்வளவுதான் தம்பிக்குத் தெரியும்.

குனிந்து நிலத்திலிருந்த கத்தியை எடுத்து பானுவின் கையில் வைத்துவிட்டு, முனைத்திருந்த இரண்டு பற்களும் தெரிய அழகாகச் சிரித்தான் தம்பி.

தம்பிக்குத் தெரியாமல் கத்தியை எடுத்து மெதுவாக கவுனுக்குப் பின்னால் மறைத்துக்கொண்டான் ரோஜி. “க... த்தி...” தம்பி கத்தியைத் தேடினான். ‘மம்மி இருக்கிற நேரங்களில் என்றால், மம்மி கத்தியைக் கையில் தொடக்கூட விடமாட்டாங்க; ஆனால் ஆயம்மா இருக்கிறாங்களே... அவங்களுக்கு அதைப்பத்திக் கொஞ்சம்கூட கவனியே இல்லை. தம்பி அழுதாகா... விளையாடச் சொல்லி கத்திய எடுத்துக் கொடுப்பாங்க...’ அவள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆயம்மாவுக்கு வீட்டிலே பெரிய வேலை என்று சொல்லிக் கொள்ள ஒன்றும் இல்லை. மம்மி ஆஃப்ஸுக்குப் போய்விட்டால் தம்பிப்பாப்பாவைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; வீட்டைப் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; ஏதாவது ‘லஞ்ச’ சமைக்க வேண்டும்; அவ்வளவுதான்.

ரோஜி இம்முறை வீட்டுக்கு வந்தபிறகு ஒன்றைமட்டும் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டாள். ‘மம்மி இருக்கிற நேரங்களில்

என்றால், ஆயம்மா நல்ல ஆயம்மா மாதிரி நடந்துக்குவாங்க. தம்பியோடயும் கொஞ்சிக் கொஞ்சிப் பேசுவாங்க. தம்பி அசிங்கம் பண்ணிட்டா கையால அள்ளிண்டுபோய் வீசிட்டு, தம்பியக் கழுவி பவுடர்போட்டுப் பூச்சட்ட மாட்டி அன்போட அணைச்சுக்கொண்டு இச் கொடுப்பாங்க... மம்மி முன்னால ஆயம்மா என்னோடயும் அப்பிடித்தான் நடந்துக்குவாங்க... ஆனா... மம்மி ஆபீஸுக்குப் போயிட்டா ஆயம்மாவ பார்க்கவே சகிக்காது. முகத்தைத் தொங்க வைச்சிட்டு எந்நேரமும் 'உம்'முனு கோபமா இருப்பாங்க... அவங்க சரியாக ஒணைப்போல...

ஆயம்மாவை நினைக்க நினைக்க, கோபம் கோபமாக வந்தது ரோஜிக்கு.

தளர்நடை நடந்து அங்குமிங்குமாகச் சென்ற தம்பி கத்தியைத் தேடினான். 'தம்பி தத்தித்தத்தி நடக்கும்போது எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறான்.' ரோஜிக்கு நன்றாக ஞாபகம், சென்ற முறை ரோஜி வந்தபோது தம்பி நன்றாகத் தடித்திருந்தான். ரோஜியால் தம்பியைத் தூக்கக்கூட முடியவில்லை. ஆனால் இம் முறை தம்பி நன்றாக மெலிந்திருக்கிறான். தம்பி நடக்கும் அழகைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கவேண்டும்போலத் தோன்றியது ரோஜிக்கு.

“கத்... தி... கத்தி... தா...”

ரோஜியின் கவுண் இழுத்து இழுத்து தம்பி அடம்பிடித்தான்.

“என் கிட்ட இல்ல தம்பி...”

எப்படியோ தம்பி கத்தியைக் கண்டுகொண்டான்.

“கத்திய வைச்சிருங்க தம்பி... மம்மி வந்தா அடிப்பாங்க...”

தம்பியின் கையிலிருந்த கத்தியை ரோஜி பறிக்கப் பார்க்கையில்... தம்பியின் கைவிரல் கொஞ்சம் வெட்டுப்பட்டு விட்டது.

“ம்... மா... ஆ...” தம்பி சத்தமாக அழ ஆரம்பித்தான். ரோஜிக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

“என்னாலதானே தம்பியின் கை வெட்டுப்பட்டிருக்கி...” நினைக்க நினைக்க ரோஜிக்கு தம்பியோடு சேர்ந்து அழவேண்டும் போல இருந்தது.

தம்பியின் அழகை கேட்டு சமையலறையிலிருந்து ஓடோடி வந்த ஆயம்மா விரலிலிருந்து வடிந்த இரத்தத்தைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள்.

தம்பி விசம்பி விசம்பி அழுதான்.

“என்னடி செஞ்சிட்டாய் புள்ளய...?”

ரோஜியின் அணைப்பிலிருந்து விடுபட்ட தம்பி ஆயம்மாவின் சேலைத் தலைப்பில் அணைந்துகொண்டான்.

“சனியன்... சும்மா இருந்தாத்தானே... அங்கால் போடி... எல்லாம் உன்னாலதான்” முறைத்துக்கொண்டே ரோஜியைத் தள்ளிவிட்டுத் தம்பியைத் தூக்கிக்கொண்ட ஆயம்மா, சமயலறைக்குள் நுழைந்தாள்.

ரோஜிக்கு அழகை அழகையாக வந்தது. எப்படியோ கட்டுப்படுத்திக்கொண்டான்.

உள்ளே சென்ற ஆயம்மா வேண்டாவெறுப்போடு தம்பியின் விரலைத்துடைத்து ‘கோப்பிப் பொடி’யைக் காயத்தில் வைத்து அழுத்த... தம்பி இப்போது பெரிதாக அழுதான்.

“சனியன்... அழாம இரிடா... எனக்கென்ன கர்மம்... உன்ட அழகைய அமத்தவா நான் இங்க வந்திரிக்கேன்...” ஆயம்மா இறைந்தாள்.

“ம்... மா... ம்... மா...”

ஆயம்மாவின் சிலுசிலுப்பு தம்பிக்கு விளங்கினால்தானே? அவன் ஆயம்மாவின் சேலைத்தலைப்பை இழுத்து, மார்பில் முகம் புதைத்து விசம்பி விசம்பி அழுதுகொண்டேயிருந்தான்.

ரோஜிக்கு ஏதோ போலாகிவிட்டது.

“மம்மி ஆபீஸுக்குப் போகாம இருந்தாங்கன்னா... இப்ப தம்பிக்குப் பால கொடுப்பாங்கதானே?” ரோஜியை அறியாமலேயே அவளது விழிகளிரண்டும் கசியத்தொடங்கின.

“பாவம் மம்மி... மம்மி ஆபீஸுக்குப் போகத்தான்வேணும். ஏன் நான் படிக்கிற ஸ்கூல்ல கூட, மம்மியப்போல எத்தன ‘மிஸ்’கள் படிச்சித் தாராங்க. அவங்கள்லாம் அவங்கட பாப்பாக்களப் பார்த்துண்டு வீட்டுலே இருந்தாங்கன்னா என்னப் போல ஒருத்தருக்கும் படிக்க ஏலாமப் போகுமே...” அந்தச் சின்ன மனது எண்ணுயது. மம்மி ஆபீஸுக்குப் போவதும் ரோஜிக்கு நியாயமாகவே தெரிந்தது.

தம்பி இன்னும் அழகையை நிறுத்திவிடவில்லை.

ஆயம்மாவுக்கு நன்றாகக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“இப்படி... இறி சனியன்” தூக்கிக்கொண்டிருந்த தம்பியை நிலத்தில் தூக்கியெறிவதைப்போல இறக்கிவிட்டு, பரண் மேலிருந்த ‘டின’னிலிருந்து பால்மாலை எடுத்து, கோப்பையில் போட்டுக் கரைத்தான்.

“எனக்கே வந்த சனியன்கள்.”

தம்பி தத்தித் தத்தி வந்து ரோஜியை மறுபடியும் அணைத்துக்கொண்டான்.

“தம்பி... அழாதீங்க தம்பி... தம்பி... மம்மி வந்தாகா... மம்மிக்கிட்ட சொல்லி... ஆயம்மாக்கு நல்ல அடி வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்... என் தம்பியெல்ல... அழவேணும்... தங்கத் தம்பி...” - அவன் இன்னும் அழுதுகொண்டே இருந்தான்.

“சொல்லுவே... அது தானே உனக்கேலும்...” ஆயம்மா சத்தமாக எதிலேயோ கோப்பையை வைத்துவிட்டு உரக்கச் சொன்னான்.

மேசை மேலிருந்த ‘பிள்வ வாசை’ எடுத்து ஆயம்மாவுக்கு அடிக்க வேண்டும் போல இருந்தது ரோஜிக்கு. புருவங்களைச் சுளித்துக் கொண்டு முறைத்துப் பார்த்தான். ரோஜியின் அந்த முறைப்பு ஆயம்மாவுக்குப் புதிது. கடுகடுத்த முகத்தோடு வந்த ஆயம்மா “என்னடி முறைக்கிறே.. ம...” என்று கேட்டுக் கையை ஒங்கினான். ஆயம்மாவின் நான்கு விரல்களும் கன்னத்தில் பதிய, ரோஜியின் கன்னம் செக்கச் செவேரெனச் சிவந்து விட்டது.

“இப்ப சொல்லு”

கன்னத்தை தடவிய படியே ரோஜி பற்களை நறநறவென்று கடிக்க, பொசுக்கிவிடுவதைப் போல பார்த்தான் ஆயம்மா.

ரோஜி அழ வேண்டும் என்று ஆயம்மா விரும்பினாலோ என்னவோ, ரோஜி மட்டும் அழவேயில்லை.

★ ★ ★

மாஸையாகிவிட்டது:

மம்மி களைத்துப் போய் வீட்டுக்கு வந்தான். மம்மி வரும் வரை வாசலோரமாகக் காத்திருந்த தம்பி ஒரே தாவலில் மம்மியின் அணைப்பிற்குள் போய் சேலைத்தலைப்பை இழுத்தான். எந்த நாளும் போல இப்படித்தான் மம்மி வரும்வரை காத்திருந்து

மம்மிக்கு ‘டிரஸ்’ கூட மாற்றவிடாமல் பால் குடித்துவிட்டுத் தான் தம்பிக்கு மறுவேலை.

மம்மி தம்பியின் தலையை ஆதரவாகக் கோதிவிட்ட படியே ‘ஹேன்ட் பேக்’ கை சோபாவில் வைத்துவிட்டு சேலைத்தலைப் பைக் களைத்து பால் கொடுக்க... பாவம் தம்பி... நாட்கணக் கில் பட்டினியில் இருந்தவனைப் போல பாலை உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடித்தான்.

ரோஜிக்குத் தெரியும், மம்மியின் ‘ஹான்ட் பேக்’ கில் தனக்கும் ஏதாவது டொபியோ, சாக்லட்டோ இருக்கும் என்று: இன்று மம்மி கொண்டுவரும் ஒன்றைக் கூடச் சாப்பிட விரும்பாமல், சாப்பிடக் கூடாது என்ற வரட்டுப் பிடிவாதத்தில் ‘உம்’ மென்று ஒரு மூலையைப் பிடித்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

தம்பியின் தலையையே வருடிக்கொண்டிருந்த மம்மி, ஆயம்மா கொண்டுவந்து தந்த தேநீரை டப்பேர்வில் வைத்துவிட்டு ஏதோ யோசனையில் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

எந்த நாளும் போல மம்மி வரும்வரை வாசலில் காத்திருந்து ‘ஹேன்ட் பேக்’ கைப் பறித்துக் கொண்டு, மம்மிக்கு ‘இச்’ சென்று முத்தம் கொடுத்துவிட்டு, பிரித்துப் பார்க்கும் ரோஜி இன்னும் வாசல் பக்கமாக வராததுகண்டு மம்மி ஆச்சரியப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

“ரோஜி...” மம்மி அழைத்தாள்: ரோஜி பேசவில்லை.

“ஆயா... இந்த ரோஜி எங்க போயிட்டா?”

“ஹி... ஹி...” ஆயம்மா சிரித்துக் கொண்டு “வந்து... வந்து.. நோனா... தலைவலினு பேபி படுத்துட்டு இருக்குது.” பொய் சொன்னான்.

“ஏனாம்.. ஏதாச்சும் கொடுத்தீங்களா...”

“ம்.. இல்ல நோனா... ஒன்னுமே வாணுனு சொல்லிச்சி”

“ரோஜி...”

மம்மி சோபாவின் மேல் ஒருகாலை மடித்து வைத்துக் கொண்டு தம்பியை வலப்பக்கமாகத் திருப்பி, மார்பை மாற்றிக் கொடுக்க முன்பே “ம்... மா...” என்று தம்பி குட்டி அழுகை யொன்றையும் அழுதுவிட்டான். “அழாத ராஜா... ம...” தம்பியை மம்மி மறுபடியும் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு மெதுவாகத் தம்பியை ஆட்ட....

‘மம்மி பாவம்... மம்மிக்கு இந்தத் தம்பி எவ்வளவு கஷ்டம் கொடுக்கிறான்’ ரோஜி நினைத்துக் கொண்டான்.

ஒருவாறு தம்பி மம்மியின் அணைப்பிலேயே தூங்கிவிட்டான். மம்மி எழுந்து தம்பியைத் தூக்கிக்கொண்டு ‘பெட் ரூமு’க்குள் சென்றாள். மம்மிக்குத் தெரியாமலேயே மம்மியின் சேலைத் தலைப்பு நிலத்தில் உரசிக்கொண்டே சென்றது. தம்பியை அணைத்த படி ‘பெட்’ டில் தலையணையைச் சரிசெய்து, தம்பியைப் படுக்கவைத்து குனிந்து தம்பியின் நெற்றியில் ‘இச்’ சொன்றைக் கொடுத்து விட்டு சேலைத் தலைப்பைச் சரிசெய்து கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

‘‘ரோஜி...’’ ரோஜி இப்போதும் பேசவில்லை.

‘‘எங்க ரோஜி போயிட்டங்க...?’’

‘‘ம்... ம்... ம்’’ ரோஜியினால் அழுகையை அடக்கமுடியவில்லை. விசும்பினாள்.

‘‘ரோஜி... ரோஜி... ஏன் அழுறிங்க...’’ மூலையில் உட்கார்ந்திருந்த ரோஜியின் தலையைப் பிடித்துப்பார்த்து மம்மி கேட்டாள்.

‘‘ரோஜி.. தலை வலிக்கிதா...?’’

‘‘ம்... ம்... ம்...’’

ரோஜியைத் தூக்கி வந்து சோபாவில் இருத்தித் தன்னோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டே மம்மி இப்போதுதான் ரோஜியின் முகத்தைக் கண்டிருக்க வேண்டும். முகம் வீங்கி, விழிகளிரண்டும் சிவந்து போயிருந்தன.

‘‘என்ன ரோஜி... என்னவாச்சிது...?’’ மம்மி பதறிப் போனாள்.

‘‘இல்ல மம்மி...’’

‘‘அப்போ ஏன் அழுறிங்க...?’’

‘‘மம்மி...’’

‘‘சொல்லுங்க ரோஜி...’’

‘‘மம்மி... மம்மி நான் இனி ஸ்கூலுக்குப் போ மாட்டேன் மம்மி’’ திக்கித்திக்கிச் சொன்னாள் ரோஜி.

‘‘ரோஜி.. என்ன சொல்றீங்க...?’’ அவள் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

‘‘மம்மி.. நீங்க ஆபீஸுக்குப் போனாகா... ஆயம்மா தம்பியோடு கோபமா இரிக்கிறாங்க... நீங்க ஆபீஸுக்குப் போங்க

மம்மி.. நான் ஸ்கூலுக்குப் போகாம வீட்டுல இருந்து தம்பியைப் பார்த்துக்கிறேன்.

‘‘ரோஜி...’’

‘‘சத்தியமா மம்மி... தம்பிய அழாம பார்த்துக்குவேன். தம்பி அழுதாகா ‘பிஸ்கட்’ எடுத்துக் கொடுப்பேன். எந்த நேரமும் தம்பியோட விளையாடிண்டே இருப்பேன். தம்பியை அடிக்கவே மாட்டேன். பிளீஸ்.. மம்மி.. இனி நான் ஸ்கூலுக்குப் போகாம தம்பியைப் பார்த்துக்கிட்டு வீட்டுலேயே இரிக்கிறேன்.. மம்மி.., பாவம் மம்மி.. தம்பி...’’

மம்மிக்குப் புரிந்துவிட்டது இன்று வீட்டில் ஏதோ நடந்திருக்கின்றது என்று. அமைதியாக ரோஜியை அணைத்துக் கொண்டே கன்னத்தில் ஒரு ‘இச்’ கொடுத்தாள்.

சில நேரங்களில் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில்... ரோஜியின் வீட்டில் பூகம்பமொன்று வெடித்தாலும் வெடிக்கலாம். வெடிக்காமலும் விடலாம்.

★ ★ ★

இலங்கை ஒலியரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்
முஸ்லிம் நிகழ்ச்சி - மே 1984.

குருடர்கள்...

“மகேன்... மகேன்... எழும்பு... மகேன்... இன்டக்கி வேலைக் கிப் போகணுமெல்ல... எழும்புவாப்பா...”

உம்மா எழுப்பிக் கொண்டிருந்தா. இந்தக் குளிரவேளையில் அழகாகப் போர்த்தி மூடிச் சுருண்டு படுத்துக் கொள்வதில்தான் எத்தனை இன்பம்! எனக்கு எழும்ப மனமில்லை.

“ம்ஹும்” போர்வையை இழுத்து முகத்தையும் சேர்த்து மூடிக்கொண்டேன்.

உம்மா விடுவதாக இல்லை:

“நீங்க... அங்கால போங்க... எனக்கு எழும்பத் தெரியும்...” உம்மாவின் முகத்தில் எரிந்து விழுந்தேன். இப்படித்தான் எந்த நாளும் போல... உம்மா என்னை எழுப்ப வரும்போதெல்லாம் என்னையறியாமலேயே எரிந்து விழுவது வழக்கமாகி விட்டது. பேசாமல் உம்மா அடுப்பங்கரைப் பக்கம் போய்விட்டா. பாவம் உம்மா... நான் வேலைக்குப் போக வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் எழுப்புகின்றா... ஆறு நாற்பத்தி ஐந்துக்குத்தான் கண்டி பஸ்ஸிருக்கும். அதை மிஸ் பண்ணிட்டா, அப்புறம் எட்டு மணிக் குப் புகைரதம். என்ன செய்ய... காலையோடே எழும்புவதென்றால் இலேசான காரியமா... என்ன?

“நானா... எழும்புங்க... நேரம் ஆறு அஞ்சாகப் போகுது... இந்தாங்க கோப்பி... ம... படுத்தது போதும் எழும்புங்க...”

“அப்புறம் நீ வந்துட்டியா?”

தங்கை விமாரா படுகட்டி. கோப்பியை மேசையில் வைத்து விட்டு, என் போர்வையை இழுத்துவிட்டு ஓடிவிட்டாள்.

“குரங்கு...”

விமாராவுக்கு நான் என்றால் உயிர். நான் என்ன சொன்னாலும் கேட்டுக் கொள்வாள், பொருட்படுத்த மாட்டாள். வீட்

டில் உம்மா, வாப்பா ஏதாவது சொல்லி விட்டால் போதும், விட்டுக் கொடுக்காமல் ஒன்றுக்கொன்று பேசுவாள். பெரிய மனுஷியாகியும், இன்னும் ஒரு சின்னக் குழந்தையைப் போல.

“நானா... எழும்பப் போறீங்களா... இல்ல தண்ணி எடுத்து வந்து ஊத்தவா?”

“உன்ன என்ன செய்யிரன் பார்...?”

நான் எழுந்து அடுப்பங்கரைப் பக்கம் சென்றேன். என் கையில் அகப்படாமல் கொல்லைக்கு ஓடிவிட்டாள்.

“எப்படியோ... நீங்க எழும்பிட்டங்கதானே...?”

“போடி...” நான் எனக்குள்ளே மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

“விமாரா... இன்டக்கி நீ ஸ்கூல் போகல்லயா...?”

“போகணும்...”

“அப்ப நேரம் சரியெல்ல... ரெடியாகு...”

“நான் ரெடி... இன்னம் யுனிஃபாம் மட்டும் தான் மாட்டிக்கணும்...”

— நேரம் ஆறு பத்து.

அவசரம் அவசரமாக என் காலைக் கடன்களை முடிக்க ஆயத்தமானேன்.

எங்கள் குடும்பத்தில் நானும் தங்கையும், உம்மாவும், வாப்பாவும் மொத்தமாக நாலுபேர் மட்டும் தான். வாப்பா கண்டியிலுள்ள மகாவித்தியாலயம் ஒன்றில் அதிபராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தார். உம்மாவும் அதே வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியை. நான் கண்டியிலுள்ள ‘பேங் ஆப் ஸிலோன்’ கிளையில் இலகிதராகத் தொழில் செய்துகொண்டிருந்தேன். தங்கை மட்டும் தொழில் செய்யவில்லை. அவளும் அட்வான்ஸிலெவல் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். படிப்பில் கெட்டிக்காரி. நிச்சயமாக இந்த எக்ஸாமில் பாஸ் பண்ணிடுவாள். அவளை எப்படியும் ஒரு டாக்டருக்குப் படிக்க வைக்கவேண்டும்.

முகத்தை வேகமாக அலம்பி, துடைத்துக்கொண்டு டவ்ஸ் இருப்பில் சுற்றிக்கொண்டேன். முகத்தில் ‘சேவ்’ வளர்ந்து கரு முரடாக இருந்தது. அதைச் சவரம் செய்யக்கூட நேரம் இல்லை.

நேரம் - ஆறு இருபத்தி ஐந்து.

உம்மா பாணுக்கு 'ஜாம்' பூசிக்கொண்டிருந்தா. அவ எட்டு மணி புகையிரத்தில் தான் போவா. வாப்பா பிரின்ஸிபலாக இருக்கிறதால், அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி - வாப்பாவால் உம் மாவுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருந்த சலுகை அது. உம்மா எட்ட ரைக்கு ஸ்கூல் போகும்வரை வரவு இடாப்பில் சிகப்புக்கோடு அடிக்கப்படமாட்டாது.

உம்மா தந்த பாண்துண்டைக் கடித்தபடி, தலையைச் சீவி டிரஸ் மாற்றிக்கொண்டேன். உம்மா 'டீ' தந்துவிட்டு ஸிமா ராவின் தலையைப் பின்னிவிட்டா. வெள்ளை கவுன் அணிந்து - இளம் நீல நிறத்தில் வெள்ளைக்கோடு போட்ட 'டை'யைக் கட்டி - வெண்ணிற சப்பாத்தும் அதே நிற மேஸும் போட்டு - ஸ்கூல் யுனிஃபாமுடன் பார்க்கும்போது ஸிமாரா சின்னப்பிள்ளை ஒருத் தியைப்போல இருப்பாள்.

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் செய்தி அறிக்கை மூடிந்து - ஈழத்துப்படால் ஆரம்பித்துவிட்டது. முன்புபோல இப் போது நான் அவ்வளவாகச் செய்தி கேட்பதில்லை. முன்பென் றால் நான்கு செய்தியையும் எப்படியாவது கேட்டுவிட்டுத்தான் மறுவேலை. இப்போது செய்தி என்ன சொல்கிறது?...

"ஸிமாரா... போமெல்ல..."

"சரி நானு..."

டெரியைக் கையிலெடுத்து, பேனையை பாக்கெட்டில் மாட்டிக் கொண்டு, பர்ஸிலிருந்த சல்லியை எண்ணிப் பார்த்தேன். மூன்று பத்துரூபாய் நோட்டுக்களும், இரண்டு - இரண்டுரூபாய் நோட்டுக் களும், சில்லரையும் இருந்தது. ஒரு ரூபாய் சில்லரையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, பர்ஸை மூடி பெல்ஸ் பாக்கெட்டில் வைத் துக் கொண்டேன். இப்போதெல்லாம் சில்லரைக்குத் தட்டுப் பாடு. நோட்டைக் கொடுத்தால் கண்டக்டர் முணுமுணுப்பான். உம்மா ஸிமாராவின் முகத்தில் அதிகமாக இருந்த பவுடரைக் கைக்குட்டையால் துடைத்துவிட்டார்.

"உம்மா... போயிட்டு வாறேன்..."

"வாறேன் உம்மா..."

"அல்லாட காவல்..."

தங்கையை வழமையாகப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போவது நான்தான். வரும்போது உம்மாவுடன் வந்துவிடுவாள்.

வீட்டிலிருந்து கிட்டத்தட்ட நூறுயார் தூரத்தில் பஸ்தரிப்பு நிலையம் இருந்தது. பக்கத்து வீட்டு சோமாவதி அக்காவும், அவ

ளுடைய மூத்த மகன் சுஜித்தும் நின்றிருந்தார்கள். சோமாமதி அக்கா எட்விசேசன் டிபார்ட் மென்டில் வேலை செய்பவள். கடந்த மாதம் வாப்பா மோட்டார் சைக்கிள் வாங்குவதற்காக அவரிடம் கடன்கோரி நின்ற போது சோமா அக்காவும் சோமா அக்காவின் புருஷனும் நிறைய நிறைய உதவிகள் செய்தார்கள். நான் சோமா அக்காவோடு சிரித்து - கதைத்தேன். ஸிமாராவின் கையில் சுஜித் தொங்கிக்கொண்டான். சுஜித் கண்டியிலுள்ள பிரபல கல்லுரி ஒன்றில் மூன்றாம் வகுப்போ, நான்காம் வகுப்போ படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நேரம் ஆறு நாற்பத்தி ஐந்து.

இன்னும் ஓரிரு நிமிடங்களில் பஸ் வந்துவிடும்.

ஆறு நாற்பத்தி ஐந்து கண்டி பஸ்ஸில் எப்போதும் போல் சரியான க்ரவுட். ஆபீஸ் வேலைகளுக்குப் போவோரும், கல்லுரி களுக்குப் போகும் மாணவ - மாணவிகளுமே அதிகமாக இருப் பார்கள். அநேகமாக இந்த பஸ் நாங்கள் ஏறும் தரிப்பைத் தாண்டி ஓரிரு தரிப்புகளில் நிறுத்தினால்கூட அடுத்து நிறுத்தவே மாட்டார்கள். மிதிபலகையில் ஒவ்வொருவரும் தொங்கிக் கொண்டு போவதைப் பார்க்க ஏனோ பாவமாக இருக்கும். சில நேரங்களில் நானும் போவதுதானே... இதேநேரத்தில் இன்னொரு பஸ்ஸைக் கூடுதலாக போட்டுத்தரும்படி ஸீ.டி.பிக்கும், போக்கு வரத்து அமைச்சுக்கும் எத்தனையோ பெட்டிசங்கள் அடித்துக் கண்ட பலன் பூஜ்ஜியம். அதற்குக் காரணம் இருக்கத்தான் செய்தது. கடந்த பொதுத்தேர்தலின்போது எம்மூரில் அதிக மாளேர் வாக்களித்தது எதிர்க்கட்சிக்குத்தான். ஊரிலுள்ள சில ஆளுங்கட்சி அமைப்பாளர்கள்கூட இதைக் கவனிப்பதாக இல்லை. அவர்களுக்கு, அவர்களுடைய சுயதேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய திட்டங்கள் தீட்டிக்கொண்டிருக்கும்போது பொதுவேலைக்கு எங்கு தான் நேரம் இருக்கப்போகிறது.

எந்த நாளும் போலவே பஸ் க்ரவுடுடன் வந்தது.

அதிர்ஷ்டம் - பஸ் நின்றது.

பஸ் கண்டக்டருக்கு என்னைத் தெரியும். நான் கேட்காமலே கண்டி டிக்கட் ஒன்றைத் தந்தான். கையில் ஆயத்தமாக வைத் திருந்த ஒரு ரூபாய் நாணயத்தைக் கொடுத்தேன். சிரித்துக் கொண்டே பையில் போட்டுக் கொண்டார். ஸிமாராவுக்கும், சோமா அக்காவுக்கும் சீசன் டிக்கட் கஷ்டப்பட்டு இருவரும் பஸ்ஸினுள் நுழைந்து கொண்டார்கள். நான் மிதி பலகையில் தொங்கிக் கொண்டேன்.

மூப்பத்தி ஏழுபேரை ஏற்றிச் செல்லக்கூடிய அந்த பஸ்வண்டியில் எப்படியும் தொண்ணூறு பேருக்கும் கூடுதலாக இருந்திருப்பார்கள். முதல் தரிப்பு நிலையமான தொரகமுவையில் ஏறியோரைத் தவிர அடுத்தவர்கள் எல்லோரும் நின்றுகொண்டு தான் போகவேண்டும். பஸ்ஸில் அமர்ந்து கொண்டு போவோரை விட, நின்றுகொண்டு போவோர் தான் அதிகம். பெண்கள் நெருங்கி நின்றுகொண்டிருக்கும்போது சில துடிப்புள்ள இளைஞர்கள் உட்கார்ந்தபடி பத்திரிகையையாவது, எதையாவது வாசித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க ஆத்திரமாக இருக்கும். அது போதாக்குறைக்கு சில ஜோடிகள் அரட்டையடித்தபடி, நின்று கொண்டிருப்போரைப் பார்த்துக் கிண்டல் செய்யும்போது உண்மையிலே அடிக்கத்தான் கோபம் வரும். என்ன செய்ய? பொது பஸ். மனச்சாட்சி அற்ற அவர்களுக்கும் சில உரிமைகள் இருக்கத்தானே செய்யும்.

இந்த பஸ்ஸில் ஒருநாளைக்குப் போனால்போதும் டிரைவ் எல்லாம் நொறுங்கி அழுக்காகிவிடும். ஒருநாள் அணியும் டிரைவ்ஸை அடுத்தநாள் அணிவதென்றால் கஸ்டம்தான். எப்படியென்றாலும் — பாடசாலைக்கென்றால் என்ன? ஆபீஸ்களுக்கென்றால் என்ன? நேரத்துக்குப் போயாகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அங்கு வேறு பிரச்சினைகள்... பணத்தைக் கொடுத்துக்கூட இப்படியான அசௌகரியங்கள்...

இரண்டு மூன்று தரிப்பு நிலையங்களைக் கடந்து பஸ் சென்று கொண்டிருந்தது. பஸ்ஸில் ஏறுவதற்காகக் காத்திருந்த பயணிகள், கையைக் கரட்டியும், பஸ்நிறுத்தாமல் சென்றதால் அவர்களது முகத்தில் அசடு வழிந்தது. இனி அவர்கள் எட்டுமணி வரை புகைரத்ததுக்குக் காத்திருக்கவேண்டியதுதான்.

உடத்தலவிண்ணை புகைரத நிலையம். யாரும் நிறுத்தாமலேயே பஸ் நின்றது.

புகைரத நிலையமும், பிரதான பாதையும் அருகருகே தான் இருந்தன. புகைரதப் பாதையைக் குறுக்கறுத்து பிரதான பாதை சென்றது. மாத்தளை போகும் புகைரதம் புகைரத நிலையத்தில் நின்றிருந்ததால் பாதையில் கேட் மூடப்பட்டிருந்தது. எமது பஸ்ஸை டிரைவர் கேட்டடியில் நிறுத்திவிட்டான். மிதிபலகையில் இருந்த நாங்கள் நாலேந்துபேர் இறங்கிக்கொண்டோம். புகைரதம் கடவையைக் கடக்க எப்படியும் இரண்டொரு நிமிடங்கள் செல்லலாம்.

‘சீட்’ பிடித்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அவசரத்தில் எல்லோரும்போல புகைரதத்தினுள் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஏறவேண்டிய அனைவரும் புகைரதத்தில் ஏறிக்கொண்டனர். புகைரத நிலைய அதிபர் விசிலை ஊத, கடைசிப் பெட்டியில் இருந்த ‘காட்’ பச்சைக் கொடியைக் காட்ட பெரிய சப்தத்துடன் புகையிரதம் மெதுவாக நகர ஆரம்பித்தது.

டிரைவர் பஸ்ஸை ஸ்டார்ட் செய்தான். நாங்கள் மறுபடியும் தொத்திக்கொண்டோம். எங்கிருந்தோ வந்த போலீஸ்காரர் ஒருவரும் எங்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார். வந்த போலீஸ்காரன் தொந்தியிறன். கருத்துத் தடித்துப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தார். அவரால் மிதிபலகையில் நிற்கமுடியவில்லை.

“உள்ளே ஏறுங்கள்... மிதிபலகையில் போவது சட்டத்துக்கு விரோதம் அல்லவா...” ஏறிய போலீஸ்காரன் கூற, கண்டக்டரின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. நாங்கள் நெருங்கி, நெருங்கி உள்ளே சென்றோம். ‘இந்தக் கண்ணாவி போலீஸ்காரன் வந்துண்டு... பிடித்துக்கொள்ளக்கூட வசதியில்லை’. மிதிபலகையில் போவது தண்டனைக்குரிய குற்றம்தான். தப்பித் தவறியாவது டவுனில் வைத்துப்பிடிபட்டால் இருநூறுரூபாய் அபராதப்பணம் செலுத்தவேண்டியவரும். என்னசெய்ய... உள்ளே நெருங்கி கொண்டிருப்பதைவிட மிதிபலகையில் போவது ஓரளவு சௌகரியம். எல்லோரும் உள்ளே ஏற... போலீஸ்காரன் மட்டும் மிதிபலகையில் வசதியாக நின்றுகொண்டார்.

கண்டக்டர் மணியை அடித்தார். டிரைவருக்கு ஒன்றுமே புரியாது. அவன் கண்டக்டரின் கைப்பொம்மைபோல. பஸ் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

வத்தேகெதர சந்தியைத் தாண்டி பஸ் சென்றுகொண்டிருந்த போது — காக்கி யுனிஃபார்ம் அணிந்த நாலேந்துபேர் பஸ்ஸை இடைமறித்தனர் — டிக்கட் பரிசோதகர்கள். கண்டக்டரின் முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

முதலில் ஏறியவர் கண்டக்டரின் கையிலிருந்த டிக்கட் உடைக்கும் மெசின் எடுத்துக்கொண்டார்.

“தயவுசெய்து டிக்கட்டை எடுங்க...” சனநெரிசலையும் பொருட்படுத்தாமல் நெருங்கி, நெருங்கி ஒவ்வொருவராகப் பரிசோதித்தனர்.

நான் டிக்கட்டை எடுத்துக்கொடுத்தேன். சிவப்புப் பென்சிலால் ஏதோ கிறுக்கித் தந்தார் பரிசோதகர்.

பஸ்ஸில் நெருங்கிக்கொண்டிருந்த சிறிய பாடசாலை மாணவர்கள் கஷ்டப்பட்டார்கள். புத்தகம் கொண்டுசெல்லும் பெட்டியைத் திறந்து சீசன் டிக்கட்களை எடுத்துக் காண்பிப்பதில் சிரமம். பரிசோதகர்கள் தமது கடமையை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“டிக்கட்டெக கண்ண...”

ஊத்தை பென்யனும், சாரமும் அணிந்திருந்த அப்புஹாமிக் கிழவன் தடுமாறினர்.

“ஐயா... நான் டிக்கட் எடுத்தன்...”

“சரி... டிக்கட்டக் கொடுங்க...”

“காணவில்லை...” அப்புஹாமிக் கிழவரின் மேனி மெதுவாக நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. தான் நின்ற இடத்தில் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தார். நிலத்தில் கூட இல்லை. அவரையே எல்லோரும் ஏளனமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

“கடவுள்மேல் சத்தியமா... நான் டிக்கட் எடுத்தேன்...”

“அதெல்லாம் தேவைப்படா... டிக்கட்டை கொடு. இல்ல, தெண்டப்பணமாக நூறுரூபாயுடன் டபல்ட்ரவல் சார்ஜ்... இல்ல பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு நட...”

நூறுரூபா – போலீஸ் ஸ்டேஷன் – கிழவரின் முகத்திலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் ஊற்றெடுத்தன.

அப்புஹாமிக் கிழவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். என்னுடைய வாப்பாகிட்ட செட்டிபிகட் வாங்கினவர். கண்ணியமானவர்; நேர்மையானவர். வாழைப்பழ வியாபாரம் செய்யும் அவர் ஒரு சதத்துக்குக்கூட வஞ்சகம் செய்யமாட்டார். அவர் நிச்சயமாக டிக்கட் எடுத்திருக்கத்தான்வேண்டும்.

“ஐயா...”

“ம்... இறங்கு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு நடக்கலாம்...”

கட்டுகாஸ்தோட்டையைத் தாண்டி பஸ் சென்றுகொண்டிருந்தது. பரிசோதகர் மணியை அடித்து பஸ்ஸை நிறுத்தினார்.

என்ன செய்ய... தண்டப்பணம் கட்டுவதற்கு நான் பணம் கொண்டு வரவில்லை. தாராள மனப்பான்மை படைத்த யாருமே பஸ்ஸில் இருக்கவில்லை.

பரிசோதகர்கள் அப்புஹாமி கிழவரை இழுத்துக்கொண்டு இறங்கிவிட்டார்கள்.

எவ்வித சலனமுமின்றி பஸ் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

பஸ்ஸினுள் இருந்த ஒவ்வொருவரும் கிழவரைப்பற்றி விமர்சித்துக்கொண்டிருந்தனர். உடத்தலவின்னையில் வைத்து மிதி பலகையில் ஏறிய போலீஸ்காரராகூட.

“இந்தக் கிழட்டுச் சனியன்கள்... டிக்கட் எடுக்க வக்கில் லாட்டி ஏன்தான் ஏறுதுவலோ... இதுகளால எங்களுக்கு லேட்...” சட்டத்தை நிலைநாட்டும் போலீஸ்காரர் கூறினர்.

உண்மையிலே போலீஸ்காரர் டிக்கட் எடுக்கவில்லை.

அவரே இப்படிப் பேசுவதென்றால்... அந்தப் பரிசோதகர்கள் – பா ர் வையுள்ள குருடர்களுக்கு இது விளங்கப்போவதில்லை. போலீஸ் யுனிஃபாம் அவர்களது விழிகளைக் குருடாக்கி இருக்கக் கூடும்.

நான் மனதுக்குள்ளே நொந்துகொண்டேன்.

சட்டம் ஒரு வறட்டுப்பிடி. பணக்காரனுக்கு ஒரு சட்டம்; ஏழைக்கு ஒரு சட்டம்; உத்தியோகஸ்தனுக்கு ஒரு சட்டம்; சட்டத்தை நிலைநிறுத்தும் போலீஸ்காரர் – இன்னும் டிக்கட் இல்லாமால் மிதிபலகையில் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்.

★ ★ ★

‘தீபம்’ (சென்னை) அக்டோபர் - 1982.

அர்த்தமற்ற வா த ங் க ள்...

கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து கண்டி நோக்கிச் செல்லும் மாலை கடுகதிப் புகைரதத்தில் சனக்கூட்டம் அதிகமாகவே இருந்தது. எப்போதும் இப்படித்தானாம். இன்று வெள்ளிக்கிழமையாகையால் வழமையை விடக் கொஞ்சம் கூடுதலாக உள்ளதாம்.

தலைநகர அலுவலகங்களில் கடமை புரிவோர், கடமை முடிந்து வீடு திரும்ப வசதியான புகைரதம். மலையகப் பகுதிகளிலிருந்து தலைநகரில் வேலைக்குச் செல்பவர்களும், வியாபாரம் செய்பவர்களும் சனி - ஞாயிறு விடுமுறைக்காக இன்று வீடு திரும்பிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

வழமையாகச் செல்லும் அவர்களுக்கு இந்தப் புகைரதத்தில் இந்த நெருக்கமும், இறுக்கமும் பழக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால்... என்னப்போல வருடத்திற்கு ஒருமுறையோ, இரண்டு முறையோ சென்று வருபவர்களுக்கு...

உள்ளே நிலைமையைப் பார்க்கும்போது மூச்சுக்கூட விடச் சிரமமாயிருக்கும்போலத் தெரிகின்றதே. சிரமப்பட்டு உள்ளே ஏறிக்கொண்டேன். என்னோடு வந்த நண்பர்கள் மிதிபலகையில் தொங்கிக்கொண்டுபோக பிளாட்பாரத்திலே நின்றுவிட்டார்கள். “உள்ளே நெருங்கிக்கொண்டு போறதவிட... மச்சான் இது ரொம்பக் குஷியடா...”

நிற்குகொண்டு கஷ்டப்படும் பயணிகளைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் தன்பாட்டில் சொஞ்சாகக் கால்மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு ஆசனங்களில் அமர்ந்திருப்பவர்களின் கதை - அது ஒரு பெரிய கதை.

குழுக்குழுக்களாய்ச் சேர்ந்து ஆபீஸ் பேக்குகளை மடியில் வைத்துக்கொண்டு சிலர் ‘காட்ஸ்’ விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். நாட்டு அரசியலையும், சினிமாப் படங்களையும், அரசியல் வாதிகளையும், நடிகர்களையும், குடும்ப விவகாரங்களையும் விமர்சித்துக்கொண்டிருந்த இன்னும் சில குழுக்கள். நெருக்கத்திலும் சுகம் கண்டுகொண்டு காதோடு, உதடு சேர்த்து இரகசியம் பேசிக்கொண்டும், வேர்க்கடலையைக் கொரித்துக்கொண்டும், ‘இந்தப் புகைரதம் இன்னும் கொஞ்சம் தாமதமாகாதா?’ என ஏங்கிக்கொண்டிருந்த சில ஜோடிகள்.

— இப்படியாகப் பலப்பல ரகங்கள்...

சிலர் ஆசனங்களை ஒதுக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆசனத்தில் ஆளுக்குப் பதிலாக கைக்குட்டைகளும், ஹெண்ட் பேக்குகளும் இடம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தன. இந்தக் கூட்டத்தில்கூட இப்படி ஆசனங்களை ஒதுக்கிக்கொண்டு, இங்கிதம் தெரியாமல் இருக்கின்றார்களே! பெண்கள், வயயோதிபர்கள், குழந்தைகள், நோயாளிகள் கஷ்டப்பட்டு நிற்குகொண்டிருக்க நண்பனுக்காகவும், காதலனுக்காகவும், காதலிக்காகவும் காத்திருக்கும் இவர்கள்...

— இவர்களும் மனிதர்கள்தான்;

அங்கே உண்மையான சமத்துவம் நிலவிக்கொண்டிருந்தது.

பாரதிகண்ட பெண்களின் சமஉரிமை அங்கே நனவாகிக்கொண்டிருந்தது.

அங்கே வர்க்க வித்தியாசம் இல்லை. பால் பிரிவுகள் இல்லை. சாதி வேற்றுமைகள் இல்லை. நிறப் பாகுபாடுகள் இல்லை.

சுமக்கவொண்ணச் சுமைகளை சுமந்துகொண்டு அந்தச் சுமைகளை ஜீரணித்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் ஏக்கப் பெருமூச்சு சொன்றை விட்டபடி புகைரதம் மெதுவாக நகர ஆரம்பித்தது.

மனச்சுமை தாளாமல் கூரையைப் பார்த்துக்கொண்டே சிகரட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துப் புகையை உள்ளிழுத்து ஊதி விடுகிறேன். புகையுடன் கலந்து என் மன உளைச்சல்கள் மறைந்து விட முயல்கின்றன.

தலையைக் கொஞ்சம் யன்னவினாடாக வெளியே நீட்டிப்பாத்தேன்.

“மை காட்...”

மிதிபலகையில் எப்படியெல்லாம் தொங்கிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். பார்க்க வேடிக்கையாகவும், அதேநேரம் வேதனையாகவும் இருக்கின்றது. “யா அல்லாஹ்... தப்பித் தவறிக் கையொன்று விடுபட்டால்...” - நினைக்கவே புல்லரிக்கின்றது.

தலையை இழுத்துக்கொண்டேன்.

“டொபி... சிகரட், டெர்பி...” சிறுவன் ஒருவன் வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தான். “டொபி ரூபியலட ஹதராய்... சார்...”

அவனைத் தொடர்ந்து இன்னொரு வாலிபன் “ஹா... ரட கஜு... மாத்தியா ரடகஜு ஓனத... பெகட்டுவக் ரூபியலாய் மாத்தியர்” இவர்களுக்கு வியாபாரம் செய்ய வேறிடமே கிடைக்கவில்லையா?

புகைரதம் வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. காவிரண்டும் இல்லாத நொண்டியொருவன் நிலத்திலே ஊர்ந்துகொண்டு வந்தான். அவனைக் கண்டு பலர் அனுதாபப்பட்டிருக்கவேண்டும். கொஞ்சம் ஒதுங்கி இடம் விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது.

ஒருவேளை காவிரண்டும் இருந்தால் அவன் இவ்வளவு கீழ்த்தரமாக இருப்பானா? பாவம் வாழவேண்டும் என்று பிச்சைக்காக அலைகின்றான். இந்தச் சில்லறைகள்தான் அவன் வயிற்றைக் கழுவப்போகின்றன. பக்கட்டைத் தட்டிப்பார்த்தேன். கொஞ்சம் சில்லறைகள் இருந்தன. அதிலொன்றை எடுத்து அவன் டின்னில் போட்டேன்.

“மாத்தியா... யன் என கமன்வல தெவி பிறிட்டய்.. ஒபே தூதருவன்ட தெவிபிறிட்டாய்...” - அவனுக்குப் பழக்கப்பட்ட மந்திரம்தான். ஆனாலும், அதிலும் ஜீவன் இருந்தது. முன்னே ஊர்ந்துகொண்டு சென்றான்.

அவனுக்கு எத்தனை ஆசைகள், கனவுகள், இருக்கும். இறைவனின் சித்தப்படி அவன் நொண்டியாக வாழ்ந்தாலும், எப்படியாவது அவன் வயிற்றைக் காத்துக்கொள்ள முடிகிறது.

— இப்படி, இந்த உலகத்தில் எத்தனை பிறவிகளோ... யா அல்லாஹ் உன்னுடைய படைப்புக்களில் தான் எத்தனை ரகங்கள்?

கருணைக்காக - அவனுக்குப் பலர் சில்லறைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால்... வழமையாகப் போகின்றவர்

களுக்கு அது ஒரு பொருட்டாகத் தெரியவில்லை. “அவர்களுக்கு கண்டு கண்டு கண் புளித்துவிட்டதுபோலும்...” - அவர்கள்.... தன்பாட்டில் காட்ஸ் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்று காலை கொழும்பு நகரில் நுழைந்தபோது எத்தனையெத்தனை அனுபவங்களைச் சந்திக்கக் கிடைத்தன? வீதியோரங்களில் தன் வயிற்றுக்காக எத்தனை ஜீவன்கள் எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

பார்வையிழந்த குருடர்கள், அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அவர்களுடைய குழந்தைகள், நாலைந்து குழந்தைகளுடன் தன் மானத்தை மறைக்க கிழிந்த துணிகளைத் தஞ்சமாக்கிக்கொண்டு, மறைக்கவேண்டிய பாசங்களை மறைக்கமுடியாமல் தவிப்பில் ஏக்கப் பெழுச்சுகளை வெளியிட்டுக்கொண்டிருந்த பெண்மணிகள். தெருநாய்களைப்போல, அவற்றைவிட பரிதாபமான நிலையில், பரிதவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற சில சின்னச் சின்னக் குழந்தைகள்.

— இவைகளெல்லாம் சாதாரண மனிதனின் ஒதுக்குப் பக்கங்கள்.

அவர்களின் முகத்தில்தான் எத்தனையெத்தனை எதிர்பார்ப்புகள், ஏக்கங்கள்! களையிழந்து, ஜீவனற்று இருந்த அந்த முகங்கள், திடீரென்று என் மனக்கண் மூன் தோன்றி மறைகின்றன.

“சாமி... ரெண்டு நாளா சாப்பிடல்லேங்க சாமி, ஏதாச்சும் சில்லறைகளிருந்தாகா கொடுங்க சாமி...” அந்த வார்த்தைகளில்தான் எத்தனை கருணை.

“மாத்தியா... மாத்தியா...”

எஜமானைக் கண்டால்தான் நாய்கள் வாலை ஆட்டும். இந்தக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் பாதையில் போகும் வரும் எல்லோரும் எஜமான்கள். அவைகள் எல்லோருக்கும் வாலை ஆட்டிக்கொண்டே இருக்கும்.

சிறுவன் ஒருவன் அழகிய மாம்பழமொன்றைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அவனைவிடக் கொஞ்சம் திடகாத்திரமான முரடான இன்னொரு சிறுவன் அவனை அடித்துவிட்டு அவன் கையிலிருந்த பழத்தைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடிவிடுகின்றான்.

“மாத்தியா... மாத்தியா...”

சமுதாயத்தில் கொஞ்சம் வசதியானவர்களைக் கண்டு, கண்டு புளித்துப்போன எமது விழிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட காட்சிகளைக்

கிரகித்துக்கொள்ளவே சக்தியில்லை என்பது உண்மைதான். அவர்கள் யார்? எம்மைப்போல - ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த எலும்பாலும், சதையாலும் படைக்கப்பட்ட மனிதர்கள்தானே.

புகைரதம் வியங்கொடை புகைரதநிலையத்தில்தரித்துவிட்டு, மறுபடியும் தன் பயணத்தைத் தொடர்கின்றது.

அதோ அங்கே -

அவனைப் பார்க்கும்போது எப்படியும் அவனுக்கு வயது இருபத்தினான்கு, இருபத்திஐந்து மதிக்கலாம். பார்ப்பதற்கு நல்ல வாட்டசாட்டமாக இருக்கின்றான். அவனுடைய கையில் மூன்று இசைக் கருவிகள்.

கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு வந்து புகைரதப் பெட்டியின் நடுவே அமர்ந்துகொண்டே, அவன் கையிலிருந்த 'மௌத்தோகளை' வாயில் சொருகிக்கொண்டு, ரபானையும், இன்னுமோர் கிதார் கருவியையும் இசைத்தபடி இசைமழை பொழிகின்றான்.

செவிகளுக்கு இனிமையாக இருக்கின்றது. எல்லோர் பார்வையும் அவன் பக்கம் திரும்ப உசாரடைந்த நிலையில் சுறுசுறுப்பாகின்றான். கொஞ்ச நேரத்தில் இசை ஓங்கிறது.

கருவிகளை அப்படியே வைத்துவிட்டு எல்லோர் முன்னேயும் ரபானை நீட்டுகின்றான். வந்த நொண்டி - குருடு - ஊமை... எல்லாரையும்விட அவனுக்குச் சில்லறைகள் அதிகமாகச் சேர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. என் முன்னும் ரபானை நீட்டுகின்றான்...

அவனுக்குப் பிச்சை கொடுக்க எனக்கு மனமில்லை. அவனொரு திறமைசாலி, இல்லாவிட்டால்... ஒரேநேரத்தில் மூன்று இசைக்கருவிகளையும் எப்படி அவனால் இசைக்கமுடியும்? அவனுக்கு நன்றாக உழைக்கலாம். இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பிச்சை கொடுப்பதால், நாங்கள்தான் ஒரு பிச்சைக்காரக் கூட்டத்தை, தோற்றுவிக்கின்றோம். அவன் முகத்தையே கணநேரம் பார்த்தேன்:

“சார்...” ரபானை ஆட்டினான். சில்லறைகளும் ஆடின.

“தம்பி, உன்னால் நன்றாக உழைச்சி வாழமுடியும். இப்படி ஏன் நாலுபேர் முன்னால் கையை நீட்டிக்கிட்டு நிக்கிறே...?”

“சார்...”

“உன்னைப்போன்றவர்களுக்குப் பிச்சை தந்து பிச்சைக்கார கூட்டமொன்றை உருவாக்க நான் விரும்பவில்லை...”

“சார்... இது பிச்சையா...?” - அவன் என்னை ஒரு மாதிரி யாகப் பார்த்தான். “இது பிச்சையில்லை சார்... உழைப்பு... நான் யாரிடமும் கைநீட்டிப் பிச்சை கேட்கவில்லை... என்ற இசையை ரசிச்சவங்க யாராச்சும் இருந்தால் அவங்க ரசனைக் காகவேண்டி எனக்கு அன்பளிப்புத் தாராங்க... என் இசையை இரசிப்பவர்கள் எனக்குத் தருவது பிச்சையல்ல...” ஒரே மூச்சில் பேசிவிட்டு என்னை முறைத்துப்பார்த்தான்.

“நீ -”

“நான் நான்தான். நான் உன்னிடம் பிச்சை கேட்கவில்லை. நான் ஒரு கலைஞன். என் திறமையை இரசித்த உன்னிடம் அதற்குரிய ஊதியத்தைத்தான் கேட்டேனேதவிர வெறும் பிச்சை கேட்கவில்லை. உன் பிச்சைக்கார காசை நீயே வைத்துக்கொள்...”

— எல்லோர் முகங்களும் என் முகத்தை நோக்க... நான் சிலையாகி நின்றேன்.

★ ★ ★

தினகரன் - நவம்பர் 1983.

நீழலின் அருமை...

"துவிங்கள் துவிங்கள் வித்தில் ஸ்தார்..."

பேபிக்கு, பேபியின் பொம்மைப்பாப்பா பாடுற இங்கிலீஸுப் பாட்டு நல்லா மனப்பாடம். பேபியின் உம்மா பொரிங் பொயிட்டு வர்றநேரம் பேபிக்கு ரெண்டு பொம்மைப் பாப் பாக்களைக் கொண்டாந்து குடுத்தாங்க. ஒரு பாப்பா இங்கிலீஸுப் பாட்டுப்பாடும். மற்றப்பாப்பா "குட்மோனிங் மம்மி... குட் மோனிங் டெடி... யுவ மை பெஸ்ட் பிரண்ட்..." அப்படின்னு இங்கிலீஸு பேசும்.

பேபியிட உம்மா 'பொரிங்'லயிருந்து வந்த பிறகு பேபி எங்ககூட சரியாப் பேசிப்பழக மாட்டிச்சி... இப்பவெல்லாம் பேபியின்ட 'பிரண்ட்ஸ்' அந்த பொம்மைப் பாப்பாக்கள் மட்டும்தான். பேபியிட உம்மா வர்றப்போ... மிச்சம் மிச்சம் சாமா னெல்லாம் கொண்டுவந்தாங்க... வந்த கையோட பேபிக்கு 'சொப்பர்' பைசிக்கள் ஒன்றையும் வாங்கிக் கொடுத்துட்டாங்க... பேபிக்கு சொப்பர்ல போறண்டாக்கா சரிப்பயம்.

பேபிக்கு மட்டும் எத்தன கவுன்கள்; செவப்பு, நீலம், பச்சை... இப்புடி எத்தன எத்தன கலர்கள்... பேபியிட வாப்பா போடுறது போல பேபிக்கு பெல்ஸ், சேர்ட்... பேபியிட தலையில போட்டுக் கிட்டிருக்கிற தொப்பிமாதிரி ஆறு தொப்பி பேபிகிட்ட இருக்கிது...

பேபிகிட்ட மிச்ச மிச்சம் வெளயாட்டுச் சாமான்களும் இருக்கிது. டபிள் டேக்கர் பஸ் ஒன்று. போலீஸ்கார 'அங்கிள்' கிட்ட இருக்கிற துவக்குமாதிரி - ரெண்டு துவக்கு. அந்த துவக் கால சுட்டால்... 'டும் டும்'னு சத்தத்தோட நெருப்பும் பாய்ஞ் சிக்கிட்டுவரும். பேபியிட சாப்பாத்து இருக்கே... அதுக்குள்ள கிளி ஒன்னு இருந்துக்கிட்டு பேபி நடக்கிறப்போ - அந்தக்கிளி 'கீச் கீச்சு'னு சத்தும். பேபி வெளயாடுற பந்துல நேரம் பார்க் குற உருளோஸும் இருக்குதாம். பேபியிட கார் இருக்குதே... அது என்னெல்லாம் செய்யிது தெரியுமா? பெட்டரியப் போட்டு

விட்டுட்டா... அங்கே ஓடும்... இங்க ஓடும்... முட்டுப்பட்டா 'கிரீச் கிரீச்'னு சத்தத்தோட செவப்பு பப்பு பத்தும்.

பேபியிட உம்மாவும், என்ட உம்மாவும் கூடப்பொறந்தவங்களாம். என்ட உம்மா சரியான மட்டும் பந்தவங்க. பேபியிட உம்மாவப்போல என்ட உம்மாவும் 'பொரிங்' போனாக்கா... இந்தமாதிரி எனக்கும் எவ்வளவோ சாமான்கள் கொண்டாந்து தருவாங்க... வாப்பா அடிக்கொருக்கா உம்மாவுக்கு சொல்லிடு வாரு... "நீ பொரிங் போனாக்கா இந்தவிட்டு மண்ணையே மறந் ட்டனும்..." அப்புடின்னு. "ச்சே..." வாப்பா கூடாத வாப்பா... அவருக்கு என்மேல இரக்கமேயில்ல...

பேபிட வாப்பா பூ வாப்பா. பேபிட உம்மா பொரிங் போனதுலயிருந்து வேலைக்கும் போகாம... விட்டுக்குள்ளயே இருந்துக்கிட்டு பேபிக்கு சமைச்சிக் குடுப்பாரு. அவரே தண்ணி யும் கொண்டுவருவாரு... பேபிக்கு ஏ... பீ... சி... எல்லாம் சொல்லிக்குடுப்பாரு...

பேபியிட உம்மாக்கிட்ட எத்தனயெத்தன போட்டோக்கள் இருக்கிது தெரியுமா...? பேபி எங்கிட்ட கொண்டாத்து காட் டிச்சி. உம்மாண்டே... வாப்பா கொண்டார இங்கிலீஸுப் பேப்பர்ல இருக்கிற வெள்ளக்கார நோனாக்களப்போல... மினி கவுனும், தொப்பியும், போட்டுக்கிட்டு என்ன பசுந்தா இருக் கிருங்க தெரியுமா...? தம்பிப்பாப்பாவுக்கு வெயில் நேரங்கல்ல உம்மா உடுப்பாட்டுற உடுப்பப்போல உடுத்துக்கிட்டு, பேபியிட உம்மா குளிக்கிறப்ப எடுத்த பசுந்தான போட்டோக்கள் மிச்சம் இருக்கிது. முந்தியெண்டாக்கா எங்கட உம்மாவும், பேபியிட உம்மாவும் தலையில முக்காட்டப் போட்டுக்கிட்டா கழற்றவே மாட்டாங்க. இப்ப பேபியிட உம்மா தலைமுடிய கட்டையா வெட்டிக்கிட்டு... 'டிஸ்கோ...'வாம். சேச்சே... எங்கட உம்மா சரியான பட்டிக்காடு... அவங்களுக்கு 'மொட்'டே தெரியாது... தலையைச்சுந்தி முக்காட்டப் போட்டுக்கிட்டு... கண்ராவி...

ஓ... அதோ பேபி என்னக் கண்டும் காணாததுபோல பொம் மைப் பாப்பாவை மடியில் வைச்சிக்கிட்டு ஏதோ பெரிசா யோசித்துக்கொண்டிருக்கிடு... ஹோ... ஹோ... நேத்து உம்மா சொன்னாக்களே... பேபியக் கொழும்புல பெரிய ஸ்கூல் ஒன்றுல போடிங் பண்ணப்போறதா. கொழும்பு ஸ்கூல்ல எப்படி விளையாடுறதென்றுதான் பேபி யோசித்திதாக்கும்...

அந்த வெளிநாட்டுப் பொம்மைகளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பேபி அதைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு எழுந்தாள்.

நிலத்தில் விழுந்த பொம்மை கிளிப்பிள்ளையைப்போல "குட் மோனிங் மம்மி... குட்மோனிங் டெடி... யுவ மை பெஸ்ட் பிரண்ட்ஸ்..." என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. இதெல்லாம் பேபிக்குக் கேட்டுக்கேட்டு அலுத்துவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை - பேபி எழுந்து உள்ளே சென்றாள்...

பேபிக்கு நன்றாக ஞாபகம்; முன்பு பேபியின் வீட்டில் நில மெல்லாம் மண்ணாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இப்போது... சீமெந்து போட்டு 'ஸ்ட்' எடுத்து... குவவத்திலிருந்து பேபியின் உம்மா வருவதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான் பேபியின் வாப்பா கவர்களுக்கு இளநீல நிறத்தில் பூச்சுப் பூசினார்... இப்போது உம்மா கொண்டுவந்த மக்காப்படம் நான்கு பக்கச் சுவர்களிலும் தொங்கி வீட்டை மெருகேற்றிக்கொண்டிருந்தது.

பேபி 'ஷோகேஸைப்' பார்த்தாள்...

எல்லாம் பேபியிட உம்மா கொண்டுவந்த வெளிநாட்டுப் பொருட்கள். சின்னச்சின்ன 'கொஃபி ஸ்ட்'டில் இருந்து பெரிய பெரிய 'பிளேட்டுக்கள்' வரை அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. அதுமட்டுமல்ல... சின்னச்சின்ன விளையாட்டுக் கார்கள், பஸ்கள், கோச்சுகள், அழகான டிரேக்கள், கிளாஸ்கள்... இதெல்லாம் உனக்காகத்தான் மக கொண்டாந்தேன்... - உம்மா 'ஷோகேஸு'க்குள் இருந்த பொம்மைகளுக்குப் பக்கத்தில் தானும் ஒரு பொம்மையாகிச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தா.

பேபி இன்னும் பார்த்தாள்...

ஷோகேஸுக்கு மேல் ஸ்டீரியோ டபள் ஸ்பீக்கர் கெசட் ரேடியோக்கள் இரண்டு, நடுவில் பெரிய இருபது அங்குல டெலிவிஷன் செட். இரு வாரங்களுக்கு முன்பு பேபியின் உம்மாவும் வாப்பாவும், பேபியோடு போய் கொழும்பு 'டிப்யூட்டி ஃபிரீ ஷோப்'யில் வாங்கிவந்த 'வீடியோ டெக்'கின் மீது பூனைக்குட்டி ஒன்று படுத்துக்கொண்டிருந்தது.

பேபிக்கு இவற்றில் எதையுமே காணப் பிடிக்கவில்லை.

சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த கலண்டரில் ஓர் அன்னை தன் மார்போடு அணைத்தபடி தன் குழந்தைக்குப் பாலூட்டிக் கொண்டிருந்தாள் - பேபி கொஞ்சநேரம் அந்தப் படத்தையே பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள். அவளை அறியாமலேயே இரண்டு

சொட்டு நீர்த்துளிகள் நிலத்தில் விழ - யன்னலருகே போய் டோட்டியின் வீட்டை எட்டிப்பார்த்தாள்... டோட்டியின் உம்மா, டோட்டியை மடியில் வைத்துக்கொண்டு தலையில் 'பேன்' பார்த்துக்கொண்டு இருந்தாள்.

"டோட்டியின் கழுத்தில் மாலையில்லை... டோட்டி புதிய கவுண் போட்டும் இல்லை... டோட்டியின் வீடு பெரிய வீடுமில்லை... அங்கே டெலிவிஷன் இல்லை... கெஷட் இல்லை... வீட்டுக்கு ஸ்டீட்ரம் இல்லை... ஆனாலும் டோட்டி எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கிறது...?"

"டோட்டியிட உம்மா, டோட்டியோட எவ்வளவு அன்பாக இருக்கிறாங்க... சேச்சே... என்ட உம்மா... எந்தநேரமும் சொல்லு வாங்க... அவங்க வேல செஞ்ச எடத்துல மூணு தம்பிப்பாப் பாக்களப் பார்த்துகிட்டு இருந்தாங்களாம்... அவங்க உம்மா கிட்டதானும் அணைஞ்சி படுத்துக்குவாங்க. ஆனா... என்ட உம்மா என்ன அணைச்சிக்கிட்டுப் படுத்து எத்த நாளாயிட்டுது. என்ட உம்மா... டோட்டியிட உம்மாவா இருந்தாக்கா எவ்வளவு நல்லா இருக்கும்...?"

— பேபி தனக்குள்ளேயே நொந்துகொண்டாள்.

ஏதோ ஒரு உணர்வால் உந்தப்பட்ட பேபி, முற்றத்தில் விளையாடிக்கொண்டு இருந்த டோட்டியை சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டாள்.

ஓடிவந்த டோட்டி பேபியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டுச் சொன்னாள்... "பேபி... பேபி... ஒங்களுக்கு இந்த கவுண் பசந்தாயிருக்கு பேபி..."

பேபிக்கு, அது காதில் விழவில்லைபோலும். பேபி டோட்டியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்... "டோட்டி... உங்க உம்மா பூ உம்மா எல்லியா...?"

"இல்ல பேபி, எங்கட உம்மா பயந்தவங்க... உங்க உம்மா தான் பூ உம்மா... மறுபடி உங்க உம்மா 'பொரிங்' போகப் போறாங்களாமே"

"டோட்டி, உங்க உம்மா ஒங்களுக்குச் ஸ்சோறெல்லாம் ஊட்டியுடுவாங்கல்லியா...?"

"பேபி... உங்க உம்மா பொரிங் போனாக்கா... என்ன கொண்டாரச் சொன்னீங்க...?"

முற்றத்திலிருந்த மாமரத்தையே கணநேரம் பார்த்துவிட்டு
 “டோட்டி உங்கட உம்மா உங்கள அணைச்சிக்கிட்டுப் படுப்
 பாங்கல்லியா...” என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டாள் பேபி. அந்தப்
 பேச்சை ஜீரணித்துக் கொள்ளக்கூடிய நிலையில் டோட்டி இருக்க
 வில்லை. பேபியின் வீட்டிலிருந்த விளையாட்டுப் பொருட்கள்,
 பேபி வீட்டுக்கொடியில் காய்ந்துகொண்டு இருந்த பேபியின்
 கவுன்கள்... இவற்றையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள், “பேபி...
 சத்தியமா... உங்க உம்மா பூ உம்மாதான்...”

“இல்ல டோட்டி... என்ட உம்மா அசிங்க உம்மா... உங்கட
 உம்மாதான் பூ உம்மா... என்ட உம்மா படுக்குறப்போ என்னை
 அணைச்சிக்கிட்டுப் படுக்கமாட்டாங்க டோட்டி. உங்க உம்மாவப்
 போல சோறு ஊட்டியுடவும்மாட்டாங்க டோட்டி...” விசும்
 பிடுள் பேபி.

டோட்டி பேபியின் முகத்தைப் பார்த்தாள்... பேபியின் கண்
 கள் இரண்டும் சிவந்து - பேபி அழுதுகொண்டிருந்தாள். “பாவம்...
 உம்மா ‘பொரிங்’ போகப் போறதென்று பேபி அழுகிறதாக்
 கும்...” டோட்டி நினைத்துக்கொண்டாள்.

“அழாதீங்க பேபி, உங்கட உம்மா பொரிங்லயிருந்து மறு
 படி வரற்போ... ஒங்களுக்கு நெறைய நெறைய வெளயாட்டுச்
 சாமான்கள் கொண்டாந்து தருவாங்கதானே...”

“எனக்கு ஒன்றும் தேவையில்ல டோட்டி... உம்மா பொரிங்
 போனாக்கா... இனி அவங்க வந்தாலும் ஒன்றுதான்; வராட்டி
 யும் ஒன்றுதான்; டோட்டி... எனக்குச் சோறு ஊட்டியுட,
 என்னை மடியில் வைச்சுக்கிட்டு தலையில் பேன் எடுக்க, என்ன
 அணைச்சுக்கிட்டுப் படுக்க... எனக்கொரு உம்மா வேணும்
 டோட்டி”

— பேபி ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள்.

டோட்டிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

★ ★ ★

அஷ்-ஷூரா — செப்டம்பர் - அக்டோபர், 1983;

புதிய நம்பிக்கைகள்

கூண்டியிலிருந்து மாத்தளை நோக்கிச் செல்லும் ரயில், உடத்
 தலவினை ரயில் நிலையத்தை வந்தடைந்தது. அப்போது மழை
 இலேசாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. ரயிலில் நான்கு பெட்டி
 களுக்கும் பொதுவாக இருந்த இரண்டு கதவு வழியாக - இறங்க
 வேண்டியவர்கள் முண்டியடித்துக்கொண்டு இறங்கி, மழை அதி
 கரிக்குமுன் வீடுகளுக்குப் போய்விடவேண்டும் என்ற எண்ணத்
 தில் ஓட்டமும் நடையுமாகப் பேர்யக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மற்றவர்களைப்போல மழைத் தூற்றலுக்குப் பயந்து
 காதர் ஓடவும் இல்லை - வேகமாக நடக்கவும் இல்லை. வெய்யிலில்
 காயமுடியுமானால், மழையில் நனைந்துவிட்டால் என்ன கரைந்தா
 போகப்போகின்றேன் என்று நினைத்தானே - இல்லையோ, எந்த
 நாளையும்போல தன்னுடைய நீலநிற பேக்கைத் தோளில் மாட்
 டிக்கொண்டு, நிதானமாக நடந்துபோக முயற்சித்தாலும், அவனை
 யறியாமலேயே அவனது கால்கள் தள்ளாடின. ஒரு குடிகாரனைப்
 போல நடந்துகொண்டிருந்தான். “பின்னே என்ன - குடிகாரன்
 அப்படித்தானே நடப்பான்...”

அப்பகுதியில் பொதுவாக எல்லோரினதும் விமர்சனத்துக்கு
 ஆளான ஒருத்தர் உண்டென்றால், அது நிச்சயமாகக் காதராகத்
 தான் இருக்கவேண்டும். எல்லோரினதும் பார்வையில் அவனொரு
 விசித்திரமான பிறவி - நன்றாகப் படித்தவன் - கண்டியிலுள்ள
 பிரபல தனியார் கம்பனியொன்றில் அக்கவுண்டனாகத் தொழில்
 பார்த்துக்கொண்டிருப்பவன். நன்றாகக் குடிப்பான். மூன்றரை
 மணிக்கு வேலையிலிருந்து புறப்பட்டால் நாலரைவரை தவறனை
 யில்தான் இருப்பான். இதைப்பற்றி யாராவது கேட்டால் அவன்

சொல்லும் ஒரே வார்த்தை “எனது வீக்னஸ்...” சில நேரங்களில் அவனைப் பார்க்கையில் அனுதாபமாகவும் இருக்கும். அதே நேரம் கோபமாகவும் இருக்கும்.

ரயில் நிலையத்திலிருந்து “நாலாறு, ஐந்து, யார் தொலைவில் சங்குமாமாவின் பெட்டிக்கடை இருந்தது. சங்குமாமா கெட்டிக்காரர். வியாபாரத்தில் குரப்புவி எனப் பெயர்பெற்றவர். சின்னதாய்ப் பெட்டிக்கடையை வைத்துக்கொண்டிருந்தாலும்கூட, அந்தக் கடையாலேயே ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதித்து வங்கியில் நிலையான சேமிப்புக் கணக்கில் போட்டு வைத்திருப்பதெல்லாம் பெரிய கதை.

கடையில் சங்குமாமா, வெற்றிலை வியாபாரம் செய்யும் பாருக் காக்காவோட கொஞ்சம் கோபமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். “எத்தன நாளாச்சிது... இன்டக்கித் தாரேன், நாளக்கித் தாரேன், நாளாண்டக்குத் தாரேன்னு எத்தன நாளா ஏமாத்துறது... நீ நெனச்சிண்டக்கிறியா இந்த கருட்டு, பீடி யாவாரத் தான் பெரிசா லாபம் கெடைச்சிடுமென்று...”

தலையைச் சொறிந்துகொண்டே பாருக் காக்கா, காவியடிந்த தன் பற்களைக் காட்டியபடி “தாரேன் மாமா... இன்டக்கி மழ பாருங்க... கட்டாயமா நாளக்கித் தந்துடுறேன்...” என்றான்.

“தந்துடுவே... எப்பதான் மாட்டேன்னு சொல்லியிருக்கே...”

இளகிய மாட்டைக் கண்டால் ஏறிச் சவாரி செய்வதுபோல கடையருகே நாலுபேர் இருக்கிறார்களே என்பதைக்கூட மறந்து சங்குமாமா பாருக் காக்காவின் முகத்தில் பாய்ந்தது - அப்போது தான் கடைக்குச் சிகரட் வாங்கவந்த காதருக்கு ஏதோபோலிருந்தது... கனைத்துக்கொண்டே பேக்கிலிருந்த டையரியிலிருந்து பத்து ரூபா நோட்டொன்றை எடுத்துத் தராசியில் போட்டுவிட்டு “மாமா... பாருக் காக்கா ஒங்களுக்கு எவ்வளவு தரணும்...”

“ரெண்டு ரூபா... மகேன்...”

“ரெண்டு ரூபா... ஒங்களுக்கு இந்த ரெண்டு ரூபாப்போல ஆயிரம் மடங்கு பேங்குல இருந்து மாசத்துக்கு வட்டிமட்டும் வருகுதெல்ல மாமா... மாமா... பணமிருக்கே அது இன்டக்கிப் பணக்காரன்கிட்ட இருக்கும், நாளக்கிப் பிச்சக் காரன்கிட்ட போயிடும்... மனுசன் இருக்கானே... அவனை பணத்தால எடை போட்டு முடியாது மாமா... பாருக் காக்கா கிழிஞ்ச சாரத்தையும், கிழிஞ்ச சட்டையையும் போட்டுண்டிக்குறதுக்கு அவருக்கு

மானமில்ல அப்புடென்னு கருத்தில்ல..., ம்... மனுசனிருக்கானே, மனுசனுக்கு மனுசன் செய்யிற சேவையிருக்கே அது ரொம்ப ரொம்ப பொறுமதியானது மாமா... காலாகாலத்துக்கு நிலைக்கக் கூடியது... அதுக்குப் பொயிட்டு, இந்த அற்பக்காசுக்காக நாலு பேர் முன்னால் கதக்குறது ஒங்களுக்கே நல்லாயிருக்கா...”

“இல்ல மகேன்... வந்து...”

“ம்... மூச்... மாமா பணத்த சம்பாதிக்கிறத்துக்கு முந்தி, மனுசன்ச் சம்பாதிச்சி, மனுசன் மதிச்சி நடக்கப் பழகிக்குங்க...” உள்ளிழுத்த சிகரட் புகையை சங்குமாமாவின் முகத்தில் ஊதி விட்டு, அரைவாசியும் எரியாத சிகரட்டை நிலத்தில் போட்டு பூட்டுஸ்காலால் மிதித்தபடியே சங்குமாமாவின் முறைப்புப் பார்வையை உதாசினம் செய்வதுபோல தன்பாட்டில் நடக்கலானான் காதர்.

இவ்வளவுநேரமும் ஒன்றுமே பேசாமல் பல் இழித்துக்கொண்டிருந்த பாருக் காக்கா காதரின் தலை மறைந்ததும், தலையைச் சொறிந்தபடியே தனக்காகப் பரிந்துபேசிய காதரைச் சுட்டிக் காட்டி மாமாவிடம் சொன்னான். “பாவம்... இன்டக்கித் கொஞ்சம் கூடவே போட்டிருக்கான் போல...”

வெளியே மழை இன்னும் இலேசாகத் தூறிக்கொண்டுதான் இருந்தது.

வெளி ஹாலில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த காதரின் குழந்தைகள், அவனைக் கண்டதும் வீட்டினுள்ளே ஓடிவிட்டன. வாசலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த சாக்கில் காலைத் தட்டிக்கொண்டே தோளில் இருந்த பேக்கை உள்ளே வீசிவிட்டு “அடி... அடியே யெஸ்மின்... எங்கட பொயிட்டாய்...” தன் மனைவி யெஸ்மினைக் கூப்பிட்டான் காதர்.

அடுப்பிலிருந்த கஞ்சி வடித்துக்கொண்டிருந்த யெஸ்மினுக்குக் காதரின் குரல் கேட்டதுமே அவளை அறியாமலேயே இரண்டு கைகளும் நடுங்க ஆரம்பித்துவிட்டன. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் என்ன நடக்கப்போகின்றது என்று அவளுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

“அடி... எங்கட போய்த் தொலைஞ்சாய்...”

“கொஞ்சம்...நில்லுங்க சோத்துல கஞ்சி வடிச்சிட்டு வாரேன்”

“கஞ்சி வடிக்கிறியா... கஞ்சி, உனக்கு புருஷனவிட கஞ்சி தான் முக்கியமாயிட்டுதோ...?”

“வா... ரே... ன்...” யெஸ்மினின் குரல் தழுதழுத்தது. சோற்றுப் பாணையை மறுபடியும் அடுப்பில் வைத்துவிட்டு, கையில் பட்டிருந்த கரியைத் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டு வெளிஹாலுக்கு வந்தாள்.

“என்னட... சொன்னாய்... கொஞ்சம் நில்லுங்க... ம... என்ன நிற்கச்சொல்லுற அளவுக்கு உனக்கு இப்ப திமிர் புடிச்சுட்டுதா...?...?” பற்களைக் கடித்துக்கொண்டே காதர் கேட்டான். அவளுக்கு அவன் முகத்தைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. நிலத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் யெஸ்மின்...

“என்னட... பேசாம இருக்கியாய்... இப்ப நீ பெரிய மனுஷினு நெனச்சிண்டிக்குறியோ...?”

“நான்... நா... நான்...”

“முடுட வாய...அதுக்குள்ள வாயடிக்க ஆரம்பிச்சிட்டியே...?” பூட்ஸ் காலைத் தூக்கி அவள் கன்னத்தில் அடித்தான். யெஸ்மின் ஒன்றுமே பேசவில்லை. கன்னத்தைத் தடவிக்கொண்டே மறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டாள். காதர் அவளுடைய தலைமுடியைப் பிடித்திழுத்து இன்னுமோர் அடி... “உம்மா...” யெஸ்மினுக்கு “ஓ...”வென அழவேண்டும்போலிருந்தது. இரண்டு கன்னத்தையும் பிடித்தபடியே குனிந்து நிலத்தில் குந்திக்கொண்டு அவனுடைய கால்களைப் பிடித்தாள்.

“பிளீஸ்... அடிக்காதீங்க... என்ன மன்னிச்சிடுங்க... அடிக் காதீங்க...”

— இவை இன்று நேற்றிலிருந்து அவள் சொல்லும் வார்த்தைகளல்ல. திருமணமாகி எப்போது தனிக் குடித்தனம் நடாத்த ஆரம்பித்தார்களோ, அன்றிலிருந்து தினமும்போல சொல்லும் வார்த்தைகள்.

யெஸ்மினைப் பற்றி ஒரே வார்த்தையில் சொல்வதானால் ‘அவள் ஒரு பொறுமைசாலி’ இல்லாவிட்டால்-மாலைநேரங்களில் நன்றாகக் குடித்துவிட்டுச் சின்னச் சின்ன விஷயங்களுக்கெல்லாம் மனைவியோடு மிருகத்தனமாக நடந்துகொள்ளும் காதரின் பொழுதுபோக்குகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு இத்தனை துன்பங்களையும் உதறித்தள்ளி சுதந்திரமாய் பிறந்தகத்துக்கே போய் ஓரிரு வருடங்கள் இருக்கும்...

யெஸ்மினின் வாப்பாகூட மகன்படும் வேதனைகளைப் பொறுக்க முடியாமல் மகளை வீட்டுக்கு அழைத்துப்போக ஏழெட்டு மாதங்

களுக்கு முன்பு வந்தார். “ஒரு நாற்றைப் பிடுங்கி இன்னே ரிடத்தில் நாட்டும்போது அது கருகிவிடக்கூடாது... முன்பிருந்ததைவிட நன்றாகச் செழித்து வளரணும் என்றுதான் அதை வேறிடத்தில் நாட்டுகின்றோம். ஆனால் உன் புருஷன் உனக்கு உரமாக இருக்கவேண்டாம்... இருக்கும் உரத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டாலே உன்னால் வளர்ந்துக்கமுடியும்... வா என்னோடு...” ஓரளவுக்கு பொருளாதார வசதிகள் படைத்திருந்த யெஸ்மினின் வாப்பா கூறியதை ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டாள்.

“வாப்பா... வாழ்க்கையில் இது சாதாரண விஷயங்கள். ஒரு நாற்றை நடட்டும் அது உடனடியாக செழித்து வளர்ந்திடனுமென்று வாஸ்தவமில்லை. சில நேரங்களில் நடப்பட்டதும் அது வாடும். கடைசியில் வேருண்டிவிட்டால்... என்ன மன்னிச்சிடுங்க... வாப்பா... அவர நம்பி நீங்க என்ன அவர்கிட்ட ஒப்படைச்சீங்க... ஆரம்பத்தில நீங்க இருந்ததவிட இப்ப நான் அவர நம்பியிருக்கேன். அவர் என்னை அடிக்கிறதென்றால் நிச்சயமாக ஏதோ ஒரு தவறைக் கண்டுதான் அதைச் செய்கிறார். அந்த உரிமைகூட அவருக்கில்லையா வாப்பா... பிளீஸ்... நான் மவுத்தாகுறதானாலும், அவர் காலடியில் விழுந்துதான் மவுத்தாக விரும்புறேன். எனக்கு நன்றாக நம்பிக்கையிருக்கிறது. என்றாவது ஒருநாள் நான் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வேன்...”

விழிகளில் வடிந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டு விரக்தியாகச் சிரித்தாள் யெஸ்மின்.

“மகள்... நீ படித்தவ... பிடுங்கி நடப்பட்ட நாற்று அந்த இடத்துல வளராட்டி அத இன்னொரு இடத்தில் பிடுங்கி நாட்டுவதுதான் வாஸ்தவம்...”

“இல்ல வாப்பா. அந்தப் புது இடத்தில் அந்த நாற்று செழித்து வளருமென்று என்ன உத்தரவாதம்...” - அதற்குமேல் வாப்பா ஒன்றும் பேசவில்லை. போய்விட்டார்.

“அவர் அடிக்கட்டும், ஏனென்றால்... அந்த உரிமை அவருக்கு இருக்கின்றது. என்றோ ஒருநாள் அவருடைய கை வலிக்கத் தானே செய்யும். அப்போது அவருடைய கையைத் தடவிவிடவாவது நான் இருக்கத்தானேவேண்டும்...”

யெஸ்மின் இருபதாம் நூற்றாண்டுப் பெண்களிலிருந்து மிகவும் மாறுபட்டவளாகவே இருந்தாள். சில பெண்கள் யெஸ்மினைப் பார்த்து கேலி செய்வார்கள். “நாகரீகம் தெரியாதவன்...” என்பார்கள், “கணவனுக்கு கட்டுப்பாடு போட்டால் அவன்

அடிக்கமாட்டான்....” இப்படியெல்லாம் சொல்லுவார்கள்.
“இல்லை... கல்லாளுமும் அவர் என் கணவன், புல்லாளுமும்
என் புருஷன்...” வேற பெண்களைப் பார்த்து யெஸ்மின்
பொருமை கொள்ளமாட்டாள். அவர்களுடைய பேச்சுக்களை
வலது காதால் எடுத்து விட்டு காதால் விட்டுவிடுவதைபோல
அவ்விடத்திலேயே மறந்துவிடுவாள்.

காதர் குடித்த நேரத்திலும்படும் தான் மிருகமாக இருப்பான்.
ஏனைய நேரங்களில்...

அடுத்த நாள் —

அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிட்ட காதர் சலனமற்று அமை
தியாக உறங்கிக்கொண்டிருந்த யெஸ்மினின் முகத்தையே பார்த்
துக்கொண்டிருந்தான். நேற்று அவன் அடித்த தழும்புகள் அவன்
கன்னத்தில் படிந்திருந்தன. பெருமூச்சொன்றை விட்டபடி அவ்
ருடைய தலையை வருடியபோது... அவன் விழித்துக்கொண்டு,
அவனைப்பார்த்து மெதுவாகச் சிரித்தான்.

“ஐ... யேம் சொறி யெஸ்மின்...” அந்தரத்தில் எங்கோ
அவன் குரல் எழுவதைப்போலிருந்தது.

“டோன் வொரி...” — சிரித்துக்கொண்டே யெஸ்மின் கட்டிலை
விட்டு இறங்கினாள். இடையில் புடவை தளர்ந்திருந்தது. உள்
பாவாடை சற்றே இறங்கியிருந்தது. இறுக்க கட்டினாள். புடை
வையைச் சரிசெய்தாள். நெற்றியில் வீழ்ந்த கேசங்களைச் சரி
செய்துகொண்டு “கொஞ்சம் நில்லுங்க கோப்பி கொண்டா
றேன்...” சொல்லிவிட்டு குசினிப் பக்கமாக ஓடினாள். பக்கத்து
அறையில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த மகன் கண்களைக் கசக்கிக்,
கசக்கி வந்து ‘டெடி...’ என்று காதரின் மடிமேல் ஏறிக்கொண்
டான்.

சுமார் பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்களுக்குள் எவ்வளவு
பெரிய மாற்றங்கள்? காதர் எழுந்து, மகனைத் தூக்கிக்கொண்டு
வெளிவாலைக்கு வந்தான். அந்த வீட்டுக்குப் புதிதாகக் குடி வந்
திருந்த சிட்டுக்குருவி ஜோடிக்கு யெஸ்மின் பிரத்தியேமாகப்
பெட்டி ஒன்றைச் செய்துவைத்திருந்தாள். அந்தப் பெட்டியில்
அமர்ந்தபடி “கீச். கீச்...” எனக் கத்திக்கொண்டிருந்தது ஒரு
சிட்டுக்குருவி.

“டெடி... டெடி... அந்தக் குருவியப் புடிச்சித் தாங்க டெடி...”
மகன் சிட்டுக் குருவியைக் காட்டிக் கேட்டான். “பிளீஸ் டெடி...
கொஞ்ச நேரம் வெச்சிண்டிந்துத்து விட்டுடுவேன்...” காதர்

மெல்லியதாகச் சிரித்துக்கொண்டே மகனை இறக்கி விட்டுவிட்டு
கதவு மூலையிலிருந்த தும்புத்தடியை எடுத்து மெதுவாகத் தட்டி
னான்.

மறுகணம் —

“கீச்ச்ச்ச்ச...” எனக் கத்திக்கொண்டு நிலத்தில் விழுந்த
சிட்டுக்குருவி, துடித்துத் துடித்துக் கொஞ்சநேரத்தில் இறந்து
விட்டது. “ஓ... மை காட்...”

இப்படி நடக்குமென காதர் சிறிதும் எதிர்பார்த்திருக்க
வில்லை. இறந்த சிட்டுக்குருவியைக் கையிலெடுத்து அதையே
வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். குசினியிலிருந்து கோப்பி
எடுத்துவந்த யெஸ்மின் இறந்து போயிருந்த சிட்டுக்குருவியைக்
கண்டதும் “ஐயோ... என்ன நடந்தது...” என்று கேட்டபடியே
கையிலிருந்த கோப்பிக் கோப்பையை டைனிங் டேபிளில் வைத்து
விட்டு அவன் கையிலிருந்த குருவியை எடுத்துப் பார்த்தான்...
“வயிறு கொஞ்சம் பெரிசாயிருக்குதெல்ல... இது பெண் குருவி
யாத்தான் இருக்கணும்... நான் நெனக்கிறேன் ரெண்டு குஞ்சியும்
பொரிச்சிண்டிக்குதுபோல... இப்ப ஏன் இப்படிச் செத்துக் கிடக்
குது...”

“நான் நெனக்காம நடந்ததொன்று யெஸ்மின்... மகன்
கேட்டான் தும்புக்கட்டையை எடுத்து, சும்மா மெதுவாகத்
தட்டினேன்... விழுந்து செத்திருச்சி...”

“பர்வம். படாத எடத்துல பட்டுட்டுதுபோல... இனி அதன்
ரெண்டு குஞ்சிக்கும் என்னாகுமோ..?” பெரிதாகப் பெருமூச்சு
விட்டபடி காதரைப் பார்த்தான். “என்ன செய்ய யெஸ்மின்...
அடுத்த ஆண் குருவியாவது குஞ்சிகளப் பார்த்துக்கும்...” என்
ருன் காதர். இருந்தாலும் யெஸ்மினுக்கு ஏதோபோலிருந்தது.

இதோ —

இரண்டு மூன்று நாட்கள் சரசரவென ஓடிவிட்டன.

ஞாயிற்றுக்கிழமையாகையால் காதர் வேலைக்குப் போகவில்லை.
வழக்கத்தைவிட கொஞ்சம் தாமதித்தே எழுந்து வெளிவாலைக்கு
வந்தபோது ஏதோ நாற்றமடித்தது. திடீரென்று ஏதோ நினை
விற்கு வந்தவனைப்போல சிட்டுக்குருவிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த
பெட்டியை எடுத்தான். பெட்டியினுள்ளே இரண்டு சிட்டுக்
குருவிக் குஞ்சுகள் அழுகிய நிலையிலிருந்தன. “நான் எவ்வளவு
பெரிய தப்பொன்றைச் செய்துவிட்டேன்...” மனம் நொந்த
வனாக யெஸ்மினைக் கூப்பிட்டான்.

“ஏங்க...”

“செத்துப் பொயிட்டுது யெஸ்மின்...”

“என்னது... ஓ...” காதரின் கையிலிருந்த கூட்டில் அழுகிய நிலையிலிருந்த குருவிக் குஞ்சுகள் இரண்டையும் பார்த்து யெஸ்மின் விரக்தியாகச் சிரித்தாள்: “செத்துப் பொயிட்டுதெல்ல...”

“ம்...”

“நீங்க சொன்னீங்களே, ஆண்குருவி கவனிச்சிக்குமுண்டு இப்ப இந்தக் குஞ்சுகள்ள கதி என்னுச்சிது...” யெஸ்மினின் விழிகள் கலங்கின. “ஆனா... அந்த ஆண் குருவியின்ட கதி... திசையே இல்லாம எங்கேயோ பொயிட்டுதெல்ல... இறக்கக் கூடாத உயிர்கள் இறந்துவிட்டன. இனி...” குனிந்துகொண்டாள் யெஸ்மின். அவளுக்கு வேதனை நெஞ்சை அடைத்தது.

“என்ன யெஸ்மின் இது... சின்னப் பிள்ளையப்போல...”

“ம்... இல்ல...”

“இறந்துபோன குருவிக்காவா மனம் நோறிங்க...”

“இல்ல...”

“அப்ப...”

“வந்து...”

“என்ன சொல்லுங்க...”

“இந்தக் குருவிக் குஞ்சுகள்ல நிலம்... எண்ட புள்ளகளுக்கு ஏற்பட்டுமோ... அப்புடினு எனக்குப் பயமாயிருக்குதுங்க...”

“யெஸ்மின்... என்ன சொல்லுறிங்க நீங்க...” கையிலிருந்த பெட்டியை நிலத்தில் வைத்துவிட்டு அவளை ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான் காதர்.

“ரெண்டு மூணு நாளைக்கு முந்தி சிட்டுக்குருவிக்கு சும்மா அடிச்சீங்க. கடைசியில அது படாத எடுத்துல பட்டு செத்துப் பொயிட்டுதெல்ல... தாய்க் குருவி செத்ததால அதன் ரெண்டு குஞ்சுகளும் இங்க அழுகிக்கிடக்குது... அதேபோல... நீங்க குடிச் சிட்டு வந்து என்ன அடிக்கிர நேரம் எப்பவாவது அது படாத எடத்தில் பட்டு எனக்கும் அந்தச் சிட்டுக்குருவியின்ட கதி நடந்துட்டுண்ணு... எண்ட குழந்தைகளுக்கும் இதே கதிதானே... கருகக்கூடாத நாற்றுக்கள் கருகிவிட்டன... இனி...” யெஸ்மின் வாய்விட்டே ஏங்கியெங்கி அழுதாள்.

ஒரே நேரத்தில் ஆயிரக்கணக்கான இடிகள் தாக்கியதைப் போலொரு பிரமையால் உந்தப்பட்ட காதர் “நோ... நோ... அந்த நாற்றுக்கள் கருகாது. அவை கருகக்கூடாத நாற்றுக்கள்...” உறுதியாகச் சொன்னபடி நிலத்திலிருந்த பெட்டியை பிரித்து இறந்து அழுகிய நிலையிலிருந்த குஞ்சுகளைக் கையில் எடுத்து அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனையறியாமலே அவனுடைய விழிகளும் கசிந்தன. ஏதாவது ஒரு விடயத்துக்காக இப்படிக்கண் கலங்கியது... அவனுடைய வாழ்க்கையில் இதுதான் முதல் தடவையாக இருக்க வேண்டும்.

சிறிதுநேர அமைதியின் பிறகு காதர் யெஸ்மினைப் பார்த்த பார்வை “என்னை மன்னிச்சிடு. நான் செய்த தவறுக்காக நீ எந்தத் தண்டனையைத் தந்தாலும் ஏற்றுக்கிறேன்...” என்பதைப் போலிருந்தது.

தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்ட யெஸ்மின் “தவறுகள் மன்னிக்கப்பட வேண்டியவை. அந்தத் தவறுகளுக்குத் தண்டனை வேண்டாம்...” என்று சொல்லாமல் சொல்லுவதைப்போல அவனுடைய கையிலிருந்த அழுகிய குருவிக் குஞ்சுகளைப் பழைய படியே பெட்டியில் போட்டுவிட்டு “டோன் வொரி... வாழ்க்கையில் இதுபோன்ற பிரச்சினையெல்லாம் சாதாரணமானது தான்...” என்று உள்ளே சென்றாள்.

அவள் உள்ளத்தில், முதன் முறையாகப் புதிய நம்பிக்கைகள் பிரகாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன.

★ ★ ★

சிந்தாமணி — அக்டோபர் 1981

முழுமையைத் தேடும் முழுமையற்ற உள்ளங்கள்...

சரியாக ஐந்து முப்பதிற்கு 'ஒரு மூடனின் கதை'யோடு ஆரம்பமாகிய தமிழ்ச்சேவை இரண்டின் 'நீங்கள் கேட்டவை' 'பட்டுவண்ண ரோஜா'வைச் சந்தித்துவிட்டு மூன்றாவது பாடலில் மலேஷியா வாகதேவன், சைலஜா துணையோடு 'பொன் மாணை'த் தேடிக்கொண்டிருந்தது. அநேகமாக இப்போது நேரம் ஐந்து ஐம்பதைப்போல இருக்கலாம்.

இன்று முழுவதும் கதிரவனைக் காணவேயில்லை. கதிரவனைக் காணாமல் கார்மேகங்கள் கண்ணீர்விட்டமுதனவோ, என்னவோ? - இப்போதுதான் மழை ஓரளவிற்காவது ஓய்ந்திருக்கின்றது.

முற்றத்திற்கு வந்து வானத்தை எட்டிப்பார்த்தேன், வானத்தில் 'பொன்மாணை'க் காணவில்லை. கார்மேகங்கள் தன்பாட்டில் பவனி வந்துகொண்டிருந்தன. "அப்போ... இன்றிரவும் பெரிய மழையொன்றை எதிர்பார்க்கலாம் போலிருக்கிறது..."

மழை - அது பொழியத்தான்வேண்டும்.

வீட்டுக்குப் பக்கத்தில்... குப்பைபோடும் குழியிலிருந்து புற்றிசல்கள் சாரிசாரியாகப் படையெடுத்துக்கொண்டிருந்தன. பிறந்தது முதல் இருளிலே அடைபட்டு இன்று ஒளியைத் தரிசிக்கும் ஆவலில் அவைகள் 'நான் முந்தி நீ முந்தி' என்ற நிலையில் ஒன்றையொன்று முண்டியடித்துக்கொண்டு சுதந்திர வெளியில் சிறகடிக்க ஆயத்தமாகிக்கொண்டிருந்தன...

நேரத்திற்குத் தங்குமிடங்களுக்குப் போய்விடும் காகங்கள் கூட நேரத்தை மறந்துவிட்டனபோலும். சுதந்திர வெளியை அடையும்போதே "கா... கா..." என கரைந்துகொண்டு புற்றிசல்களை இரையாக்கிக் கொண்டிருந்த அந்தக் காகக் கூட்டங்கள்... 'சே...' - தெருநாய்கள்கூட அவற்றை விட்டு வைக்கு தில்லையே..."

பாவம் - எவ்வளவோ எதிர்பார்ப்புக்களோடும், ஆவலோடும் வெளிச்ச வெளியைத் தேடிவரும் புற்றிசல்களின் கதை...

- ஒளியோடே சாவதும், புள்ளினங்களுக்கு இரையாவதும் - பல்லிகள், மிருகங்கள், பச்சோந்திகள் இவற்றுக்குத் தீனியாவதும்... எப்படியோ? அவைகள் எல்லாவற்றினதும் கதை இன்னும் ஓரூ மணித்தியாலங்களில் முற்றாக முடிந்துவிடும்.

இந்தப் புற்றிசல்களில் ஏதோ ஒரு பெரிய தத்துவமே பொதிந்திருப்பதனை என்னால் உணரமுடிகிறது...!

- அது...

குசினியில் உம்மா சின்னத் தங்கச்சியை ஏசிக்கொண்டிருந்தா. "எவ்வளவு நேரமாச்சிது உன்கிட்ட சொல்லி... லாம்பெண்ணை வாங்கிட்டு வரமாட்டிய ம... இன்டக்கி லைட் போனபோக்கு திரும்பிவார ஜாட இல்ல... லாம்பெண்ணை கொண்டராட்டி இருட்டுக்குள்ள குருடு துளர்வ வேண்டியதுதான்..."

கொஞ்சநேர ஆசையில் தன் உயிரையே மாய்த்துக்கொள்ளும் புற்றிசல்களின் 'தத்துவ' - ஆராய்ச்சியை இடை நடுவே விட்டுவிட்டு, வீட்டினுள் நுழைந்தேன். 'பவர் கட்'டாகி விட்டதுபோலும். இருளின் சாயல் வீட்டினுள்ளே தாண்டவமாட ஆரம்பித்திருந்தது. களைத்துக்கொண்டே "என்ன உம்மா..." என்றேன்.

"இல்ல மகேன்... பாரேன் இவள... கடைக்குப் போகச் சொல்லி எவ்வளவு நேரமாகிறது... சும்மா கொண்டுட்டிண்டு ஈக்கிரு... பெரிய கொண்டுட்டி..."

"என்ன மரீனா..."

"இல்ல நாநா... உம்மாதான் இன்னம் லாம்பெண்ணை போத்தலத் தரல்ல..."

"ஆமா... உம்மா தராட்டி என்ன எடுத்துட்டுப்போக வேண்டியதுதானே..." மரீனாவை முறைத்துப்பார்த்தேன். "இல்ல

நா'நா...' ராக்கையிலிருந்த மண்ணெண்ணெய் போத்தலை எடுத்துக்கொண்டு அவள் கடைக்கு ஒடிவிட்டாள்.

மரீனா என் கடைசித் தங்கச்சி, ஊர் மகா வித்தியாலயத்தில் எட்டாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். படுசட்டி - அதே போல படுகெட்டி. பெரிய மனுஷியாவதற்கு முன்னமே தாவணி போட ஆரம்பித்துவிட்டாள். இன்று நாளைக்குள்ளாக அவள் பருவத்தின் வாயிலை அடைந்துவிடலாம். அப்போ - எனக்கு நான்காவது சுமை?

எங்கள் குடும்பத்தின் மூத்தமகன், இளையமகன் எல்லாவற்றுக்கும் நான் மட்டும் தான் ஒரேமகன். எனக்கு நான்கு தங்கைகள். என்னைவிட ஒருவயது இளையவள்தான் மஸீனா, வீட்டோடு வீடாக நின்று - உம்மாவுக்குச் சமையல் செய்வதிலேயே உதவியாக - காலத்தை ஒட்டிக்கொண்டிருப்பவள். பெண்மையின் நிறைவையே, அதை வாய்விட்டுச் சொல்லிக்கொள்ள முடியாமல், தனக்குள்ளேயே வெதும்பிக்கொண்டிருப்பவள். மஸீனாவின் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்த்து எவ்வளவு காலமிருக்கும் என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை. அவளின் முகத்தில் இழையோடும், பெண்மையின் நிறைவைத் தேடிநிற்கும் ஏக்கத்தின் பரிமாணங்களை என்னால் சகித்துக்கொள்ளமுடியாது. நீண்ட பெருமூச்சு எடுத்து என்னைவிட்டு விடை பெற்றுக்கொண்டது. மஸீனாவைப் பற்றி நினைவுவரும்போதெல்லாம் அந்தப் பெருமூச்சு - அது கட்டாயமாக விடைபெற்றுக்கொள்ளும்.

கடைக்குப்போன தங்கச்சி வந்துவிட்டாள்.

“மரீனா... அந்த நெருப்புப் பெட்டியைக் கொஞ்சம் கொண்டாந்து தா...”

சிகரட் ஒன்றைப் பற்றவைத்துக்கொண்டேன். சுருள் சுருளாகப் புகையை விட்டபடி நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன். மூலைக்குள் இருந்த குப்பி விளக்குகளைத் துப்பரவு செய்து மண்ணெண்ணெய்யை நிரப்பிக்கொண்டிருந்தாள் மஸீரா. என் இரண்டாவது தங்கச்சி. அவளுக்கும் வயது இருபத்துநான்கு. திருமணத்துக்குரிய வயதுதான். ‘தாத்தா எப்போது தன்னுடைய வாழ்க்கையில் புதியதோர் அத்தியாத்தை ஆரம்பித்துக் கொண்டவாள். என்னுடைய பட்டோலை எப்போ முதல் பக்கத்துக்கு வரப்போகின்றது...’ அவளும் காத்திருக்கின்றாள்...

அது அவர்களுடைய தவறில்லை. இப்போதைக்கு என்னுடைய தவறு.

வாப்பா மவுத்தாகுற நேரம் நான்கு தங்கச்சிகளையும் என்கையில் பொறுப்பு விட்டுவிட்டு மவுத்தாப்போனார். என்ட சக்திக்கெட்டின வரைக்கும் அவர்களை நான் நன்றாகப் பராமரிக்கத் தான் செய்கிறேன். என்ன செய்ய...? கிடைக்கும் சொற்பச் சம்பளத்தில் என்னுடைய கொழும்புச் செலவுக்கும், வீட்டுச் செலவுக்கும்போக, ஒவ்வொருத்தர் பேரிலும் ஒரு சதத்தை மிச்சம் பிடிப்பது கஷ்டமான காரியம்தான். இந்த நிலையில் நான்கு தங்கச்சிகளையும் கரைசேர்ப்பதென்றால்...

சீதனம் - பெரிய சீ - தனம்... என்னுடைய தங்கச்சிகளின் குணத்தை அறிந்து - என்னுடைய நிலையை உணர்ந்து அவர்களைக் கரம் பற்றக்கூடிய ஆண்மகன் ஒருத்தனையும் இதுவரை நான் காணவில்லை - வெறும் கற்பனைக் கதைகளைத் தவிர. என்ன செய்ய... எமது சமுதாய அமைப்பு அவ்வாறு ஆகிவிட்டது.

எனக்கு என்னுடைய மூன்றாவது தங்கச்சி மஸீமாவைப் பற்றி நினைக்கையில் தான் கொஞ்சம் பயமாக இருக்கின்றது. டியுசனுக்கும், அங்கேயும், இங்கேயும் என்று சுற்றுகிறாள். தாவணி போடமாட்டாள், போட்டாலும் ஸ்டைலாகக் ‘கல் தாவணி’யைக் கழுத்தில் சுற்றிக்கொள்வாள். நானும் எத்தனையோ முறை அவளை எச்சரித்துவிட்டேன். எல்லாம் செவிடன்காதில் ஊதிய சங்கைப் போலத்தான். எங்கள் குடும்பமானதைக் கப்பலேற்றி விடுவாளோ என்று அவளைப்பற்றி எனக்குப் பயம்.

மஸீனா - மஸீரா - மஸீமா - மரீனா...

இந்த நால்வரினதும் எதிர்காலம் என்கையில்...

— இவ்வளவிற்கும் நான்... கொழும்பில், ஒரு வங்கியில் சர்தாரண லிதித்... நினைக்க தலை சுற்றிக்கொண்டு வருவதைப் போல இருந்தது.

உம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு, கடைப்பக்கமாகப் போய்வர வேண்டுமென நடக்கலானேன்.

★ ★ ★

சுவர்க்கடிகாரம் எட்டுமுறை அடித்தோய்ந்தது.

சாப்பிட்ட பீங்கானிலே கையைக் கழுவி, கையைத் துடைத்தபடி பாயிலிருந்து எழுந்து நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டேன்.

என் முன்னாலிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் உம்மா அமர்ந்து கொண்டா. ஏதாவதொரு முக்கிய விஷயத்தைக் கதைக்கவேண்டியிருந்தால் இப்படித்தான் உம்மா என்முன் அமர்ந்துபேச ஆரம்பிப்பா. சிகரட் ஒன்றை எடுத்து எரிந்துகொண்டிருந்த குப்பி விளக்கில் சிகரட்டைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு உம்மாவைப் பார்த்தேன். என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த உம்மா ஏதோ கதைக்க வாயை எடுத்தா.

“என்ன உம்மா...” — நான் கேட்டேன்.

“இல்ல மகேன்... வந்து... உன்ட தலைமுடியெல்லாம் பழுத்துண்டு வந்துட்டுதெல்ல...”

மெதுவாகச் சிரித்தபடி “இனி என்ன உம்மா... இந்தக் காலத்தில்தானே பால் குடிக்கிற புள்ளக்கிக்குட தல பழுத்துருது...”

“இல்ல... உனக்கு வயசு முப்பத்திரண்டு மட்டுல ஆயிட்டிடுதெல்ல...”

“வருஷங்கள் போயிட்டுண்டு இருக்கிறதப்போல வயசும் போயிட்டுண்டு இருக்குது... அதுல என்னம்மா இருக்கிது...”

“காலா காலத்துல கலியாணம் செஞ்சி வைச்சிருந்தால் புள்ள குட்டிகளோட வாழ்ற வயசு...”

“இனி...”

“மகேன்... போன கெழும் ஜெமில் மாமா வந்தாரு... மாத் தளையில நல்லதொரு பொண் இருக்காளாம்... உனக்குப் பொருத்த மானவளாம்... வந்து...”

எனக்கு வாய்விட்டே சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது.

“என்ன உம்மா... இங்க யாருக்குப் பயித்தியம் புடிச்சிருக்கு... ஒங்களுக்கா... இல்ல கலியாண புரோக்கர் ஜெமீலுக்கா...? என்ன நம்பியிருக்கிற நாலு தங்கச்சிகள்... நான் கலியாணம் கட்டிக் கிட்டா இவங்க கதி என்னாவது...”

“அவங்க நலவுக்குமாத்தான்டா சொல்லுறன்...”

“என்ன நலவு...?”

“ஒரு லட்சம் சீதனமாத் தாராங்களாம்...”

“மை காட்... இனி...”

“அந்த சீதனத்த எடுத்து உனக்கு உன் தங்கச்சிகளுக்கு ஏதாவது வழி செய்யலாம்தானே...?” கதவோரமாக நின்று எம்

பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மஸீனாவின் முகம் சிவந்து கொண்டுவர, அவள் உள்ளே ஓடிவிட்டாள். ஓ - நாணம் வந்து விட்டதுபோல... எனக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியவில்லை. உம்மாதான் தொடர்ந்தா. “அவ எஸ்ஸெஸ்ஸி வரயில படிச் சிருக்காவாம்... நல்ல மார்க்கப்பற்று உள்ளவளாம்... எங்க குடும்பத்துக்கு ஏத்தவளாம்...”

“யாரு... புரோக்கர் சொன்னரா...?”

“ம்...”

“இந்த புரோக்கர்களுக்கு கதைக்கேலாட்டித்தானே அவங்களுக்கு ஜொப்பே இல்லாமப்போகும்... பரவாயில்ல... நீங்க என்ன சொன்னீங்க...”

“உங்கிட்டக் கேட்டுச் சொல்லுறதாகச் சொன்னேன்...”

“...”

“நீ என்ன சொல்லுறாய் மகேன்...”

உம்மாவைப் பார்த்தேன். என்றுமில்லாதவாறு இன்று உம்மாவின் முகம் கொஞ்சம் சந்தோசமாக இருந்தது. உம்மா கற்பனைகளில் திளைத்திருக்கிறபோலும்...

— கற்பனைகள், ஆசைகள், யாரைத்தான் விட்டுவைத்துள்ளது. வானத்து நட்சத்திரங்களைப் பறித்துவந்து வைத்துக் கொள்ளவும் ஆசைதான். எனக்குத் திருமணம்செய்து வைத்துக் கிடைக்கும் சீதனப் பணத்தால் தங்கச்சிகளை கரைசேர்த்து விடலாம் என உம்மா கண்கணம் கட்டுவதில் தவறில்லை. நிறைவேற ஆசைகளை கற்பனைகளிலாவது நிறைவேற்றிக்கொள்வதில் அவர்கள் இன்பம் அனுபவிக்கின்றார்களே, எனவே — ஆசைப்படுவதில் தவறில்லை. கற்பனைக் கோட்டைகள் கட்டுவதில் தவறில்லை.

“ம்... யோசித்துப் பார்ப்பம்...”

உள்ளே அறையில் மூத்த தங்கச்சி மஸீனாவை மஸீரா ஏதோ சொல்லி சண்டிக்கொண்டிருந்தாள். “சும்மர்... போடி... வாய வெச்சிண்டு...”

★ ★ ★

படுத்தும் ஒருமணி நேரத்திற்கு மேலிருக்கும். அங்குமிங்குமாகப் புரண்டு, புரண்டு படுத்தும்போது இன்னும் தூக்கம் வருவதாப் போலில்லை. உம்மா போட்ட அந்தத் திருமணக்குண்டு என்னைப் பொறுத்தவரையில் நியுட்ரன் குண்டைவிட மோசமாகத்தான் இருந்தது. என்று சொல்லவேண்டும் என்ன செய்யலாம்?

— உம்மா சொன்ன அந்த விஷயம்.
— ஒரு இலட்சம்
— திருமணம்.
— திருமணத்தில் திருமணங்கள்...
— நான் இருக்கும் நிலையில்... நான் ஒரு இலட்சத்தின் பெறுமதியில் இருக்கிறேனா?

ஒரு இலட்சத்தைத் தரும் அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்...? பெரிய பணக்காரர்களாக, பரம்பரைப் பணக்காரர்களாக பெரிய மாளிகைகளில் வாழ்பவர்களாக, பெரிய பெரிய கார்களை வைத்திருப்பவர்களாக... என்னிடம் அவள் வந்தால், அவளை அதைப்போல வைத்துக்கொள்ள எனக்குச் சக்தி இருக்கின்றதா...?

ஒரு இலட்சத்தைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தர அவர்கள் என்ன குருடர்களா? ஒருவேளை அந்தப்பெண் அ - சிங்கமாக, காகத்தைவிட கொஞ்சம் நிறத்தில் வெளுத்தவளாக... ஒரு காலில்லாமல், கையில்லாமல், பார்வையில்லாமல், கூனாகவோ, முடமாகவோ... - இவர்களும் வாழவேண்டியவர்கள்தானே. எனக்கு வசதியிருந்தால் இப்படிப்பட்டவர்களை வாழவைப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணையில்லை.

ஆனால்... என்னிலை...

— என் தங்கைகளின் நிலை...

— நான் எடுத்த இலட்சத்தைப்போல... என் தங்கைகளுக்கும் இலட்சங்கள் கேட்டால்...

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை: - நான் வாழவேண்டும். - என் குடும்பம் வாழவேண்டும் - என் இலட்சியங்கள் வாழவேண்டும்... விபரம் தெரிந்த வயதிலிருந்தே நான் வெறுத்துவந்த ஒன்று என் எதிர்கால வாழ்க்கைக்குக் கைகொடுப்பதானால்... என் இலட்சியத்திற்கு அவமானம், எனக்கு அவமானம். முழுமையற்ற என்னால் முழுமையைத் தேட முயல்வது அபத்தம்.

உம்மா நினைப்பதை நினைக்கட்டும்!

அவர்களுடைய மகிழ்ச்சி திடீரென ஸ்தம்பித்துவிடக் கூடாது. என் சக்தி இருக்கும்வரை சீதனத்தை யோசித்துப் பார்க்கவே மாட்டேன். அதை எடுக்காமலேயே என் தங்கைகளைக் கரைசேர்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கின்றது.

அடுத்தவாரம் உம்மாவிடம் சொல்லவேண்டிய “முடியாது” என்ற வார்த்தையை மெதுவாக உச்சரித்துப் பார்த்தேன்.

என்னால் முழுமையைக் காணமுடியும்.

தினகரன் — பெப்ரவரி 1982

ஓர் உதயம் அஸ்தமிக்கிறது...

“யா அல்லாஹ்... என்ட புருஷனுக்கு நல்ல ஹிதாயத்தக் கொடுத்தருள்வாயாக...”

கேத்தலில் - தண்ணீர் குடாக்கிக்கொண்டிருந்த மர்வியா தன் விழிகளிலிருந்து வழிந்த நீர்த்துளிகளைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக்கொண்டு மானசீகமாகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாள்.

“அவர் ஏன் இப்படி மாறிவிட்டார்...? நல்லாயிருந்த அவரின் இதயத்தில் ஏன் இப்படித் திடீரென பணத்தாசை பிடித்துக் கொண்டது...?”

கடந்த இரண்டு வாரங்களாகவே இப்படித்தான். மர்வியா வின் மனம் ஒரு நிலையிலேயே இருக்கவில்லை.

“கொஞ்ச நாட்களிலிருந்துதானும் இந்தப் பழக்கம்...” என்று ஆயிஷா மாமி சொன்னதும் மர்வியா நம்பவில்லை. ‘என்ட புருஷன்மேல எனக்கு நெறய நம்பிக்கையிருக்கிறது மாமி... அவர் இப்படியெல்லாம் நடந்துக்குவாரனு நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை...’

“இல்ல புள்ள... நான் ஒன்ட நலவுக்குத்தான் சொல்லுறேன்... முந்தநாத்து சந்திக்கடையில உன்ட புருஷன் ரேஸ் பேப்பர வைச்சிக்கிட்டு ரேஸ் எழுதினத உன்ட மாமா கண்ணுல கண்டாராம்... எதுக்கும் கொஞ்சம் கவனமாகவே நடந்துக்க...”

ஆயிஷா மாமி சொல்லிவிட்டுப்போனதை மர்வியா பொருட் படுத்தவில்லை. ‘அவர் ஏன் குதிரைப் பந்தயத்தில் ஈடுபடணும்...? ஆண்டவன்ட கிருபையால அவருக்கு என்ன குறைவு? மாதம் முடிந்ததும், ஆயிரம் ஆயிரத்தி ஐநூறு என்று சம்பளமாக

எடுக்கக்கூடிய அரசாங்க உத்தியோகமொன்றில் இருக்கிறாரு... நன்றாகப் படித்தவரு, நாலுபேரோட அந்தஸ்தாகப் பழக விரும்புகின்றவரு... அப்படிப்பட்ட அவர் எப்படி இந்தக் குதிரை மண்ணாங்கட்டியென்றெல்லாம் தொங்கப்போகிறார்...? யாரோ கதை சுட்டி விட்டிருக்கிறாங்க...

கேத்தலில் தண்ணீர் குடாக்கொண்டிருந்தது.

மகள் ரிஷானா அழுதுகொண்டே வந்து மர்லியாவின் கையில் தொங்கிக்கொண்டாள். 'உம்மா... நெக்குப் பசிக்குது...'

எப்படியிருந்தாலும் மர்லியாவும் ஓர் சாதாரண பெண் தானே!

அண்மைக் காலத்திலிருந்து தன் கணவனின் போக்கில் ஏற்பட்ட சிலசில மாற்றங்களினால் மர்லியாவின் உள்ளத்திலும் சிறு சந்தேகமொன்று இழையோட ஆரம்பித்துவிட்டது. அவள் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றாள் "சந்தேகம் - என்பது ஒரு சலனப்புழு. ஒருவருடைய உள்ளத்தில் அது ஊடுருவிவிட்டால்... அதன்பின் அந்த சந்தேகப் புழுவை 'வாய்மை' என்ற. மருந்துப் பூச்சால் எவ்வளவுதான் முயன்றாலும் அழிக்கவே முடியாதென்று..."

"அவரிடம் இதைப்பற்றி எப்படிக்கேட்பது... அவர் என்ன நினைப்பார்... ஒருவேளை அவர் அப்படி நடக்காவிட்டால்... அவர்மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும்..."

மர்லியாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. ஆனாலும் ஏதாவது செய்தாகவேண்டும்...

இரவு கணவன் உறங்கும்வரை காத்திருந்தாள். அவர் உறங்கியதும் அவருடைய பொக்கட்டைப் பார்க்கவேண்டும்...

அவளது வாழ்க்கையில் என்றுமே செய்யத் துணியாத தொன்று. அதனாலோ என்னவோ அவளையறியாமலே அவளது விரல்கள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தன. "யா அல்லாஹ்... அவருக்குத் தெரியாம இந்த பொக்கட்டைப் பார்க்கிறது ஒரு பாவ காரியம்... என்னை மன்னித்துவிடு..."

பொக்கட்டைப் பார்த்தாள்...

புகையிரத சீசன் டிக்கட், சில பணநோட்டுக்கள் அவளுடைய விழிகளை ஒருகணம் அவளாலேயே நம்பமுடியவில்லை. குதிரை முத்திரையுடன் ஒரு சிறிய பேப்பர்த்துண்டு "ஆண்டவனே... கண்ணால் காண்பது பொய்... இல்லை. அப்போ இதுதான் ரேஸ் போடுவங்க வச்சிருக்கிற துண்டா...?"

அவ்விடத்திலே அமர்ந்துகொண்டு அவளுக்கு ஏங்கியெங்கி அழவேண்டும்போல இருந்தது.

ஆனாலும்... நிதானமாக கொஞ்சம் சிந்தித்தாள். இது போன்ற சர்ந்தப்பங்களில் நிதானத்தை இழக்கக்கூடாது என்று அவளுக்குத் தெரியும்!

பொக்கட்டைப் பார்த்த விஷயத்தை அவரிடம் சொல்லவே கூடாது. படிப்படியாக குதிரைப் பந்தயத்தின் தீங்குகளை அவரிடம் எடுத்துக் கூறவேண்டும்... கடைசிவரை அவர் குதிரைப் பந்தயம் ஆடுவது தெரியாததுபோலவே இருக்கவேண்டும்... ஈரமற்ற வார்த்தைகளால், வார்த்தையாடப்போய் பிறகு அது விபரீதமான விளைவுகளை தோற்றுவித்துவிட்டால்... மர்லியா தனக்குள்ளேயே நினைத்துக்கொண்டாள். ஆனாலும் அவள் மனம் நிலைகளாள் மறுத்தது.

தலைக்குமேல் வெள்ளமே போனபிறகு... இனி...

★ ★ ★

அன்று...!

கீழ்விட்டு சரிபு காக்காவோடு ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார் மர்லியாவின் கணவன்.

சரிபு காக்கா பேப்பரொன்றை விரித்துக் காபன் பேனையால் ஏதோ ஒன்றைக் குறித்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார். "பாருங்க தொர... கட்டாயமா நாளைக்கி இந்த நாலு குதிரையும் 'வின்' பண்ணும்... போற ஜோக்கி நம்ப பேவரிட் ஆளாச்செல்ல..."

சரிபு காக்காவை அந்தப்பகுதியில் எல்லோரும் ஒரு மாதிரி யாகத்தான் பார்ப்பார்கள். எல்லாவிதமான கெட்ட பழக்கங்களும் அவரிடத்தே நிறைந்து காணப்பட்டன.

அந்த சரிபு காக்கவோட இவர் எப்படியெல்லாம் பழகுகின்றார். முன்பென்றால் சரிபு காக்காவின் பேச்சைப் பேசினால்கூட கோபம் கோபமாய்வரும். அப்படிப்பட்ட அவரா இப்போது தன் விடயங்களுக்கு ஆலோசனை வழங்குபவராக வைத்திருக்கின்றார்.

"தொர... சல்லி போட்டால்தான் சல்லி சம்பாதிக்க முடியும்..."

"நீங்க சொல்லுறது எனக்கு விளங்குது காக்கா... போன மாச சம்பளத்துல நாநாறு - ஐநாறு மண்ணக் கவ்விட்டுது.

ஒபீஸ்ல வேல செய்ற என்ட ஸ்டாப்கிட்டயும் பெரிய தொகை யொன்ற கைமாத்தா எடுத்துத் தோத்திட்டேன்...”

“அப்படித்தான் தொர இது... நான் சொல்லுறது பொய் யென்றால் பாருங்க எல்லாம் ஒரேடியா ஒரு நாளைக்குச் சேந்து வரும்... என்ன தொர அப்படியே சோர்ந்து பொயிடுறீங்க கையில் பணமில்லாட்டா... மனுஷியிட காதுப்பூவ எடுத்துத்தாங்க. நான் ஈடுவச்சி... உங்களுக்குச் சல்லி கொண்டாந்து தாரேன்... எந்தநாளும் ஒன்றுபோல இருக்காது. ஒருநாளைக்கு வந்தாக்கா பத்துப் பவுன்ல செஞ்சி போட்டுறலாமெல்ல...”

★ ★ ★

சுவர்க் கடிக்காரம் ஐந்துமூறை அடித்தோய்ந்தது.

முன்பென்றால் மர்வியா அவர் வரும்வரை வாசலோரமாக நின்று வழிபார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். ஆனால்... இப்போது அப்படியல்ல. அவளையறியாமலேயே அவரைப்பற்றி ஒருவித வெறுப்புணர்ச்சி அவளது உள்ளத்திலே ஊடுருவுவதை அவள் நன்கு உணர்ந்தாள். நியாயமான - வாஸ்தவமான அந்த உணர்வுகள் ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தில் இழையோட விளைவது தவிர்க்க முடியாததென்றாலும் மர்வியாவிற்கு அது ஒரு பெரிய பாரமாகவே இருந்தது.

அவர் சிரித்துக்கொண்டே வந்தார். வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றுதான் அவர் முகத்தில் சிரிப்பொன்றைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. ஏதோ வீட்டுச் சாமான்களுடன்... மிகவும் குதுகலமாக...

“நான் ஜெயித்திட்டேன் மர்வியா...!”

அவள் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

“என்னட... நான் என்டபாட்டுக்குப் பேசிக்கிட்டே இருக்கேன் நீ உம்னுகிட்டே...”

“என்னங்க... இது உங்களுக்கே நல்லாயிருக்குதா...?”

“என்னட... எதச் சொல்லுறாய்...?”

“என்ட நகையக் கொண்டுபொயிட்டு, ஈடுவச்சி ‘புகி’ போட்டிங்களை... எனக்குத்தெரியும் அந்த நகைய நீங்கதான் வாங்கித் தந்திங்க... அது பொயிட்டாகூட எப்படியாச்சிம் வாங்கித் தந்திடுவீங்க... ஆனால்...”

“என்னட...”

“எங்கட மார்க்கத்தில் வெறுக்கப்பட்ட ஒன்ற நீங்க... இப்படி...”

“இன்டக்கிப் பணம் வேண்டும்டி பணம். மார்க்கம், மண்ணுக்கட்டிண்ணு பார்த்துட்டிருந்தா அது சோறு போடாது. பணத்த எப்படியும் சம்பாதிக்கணும்... பணமிருந்தால்தான் கூட்டம், குடும்பம், சமூகம், சமுதாயம் எல்லாம் மதிக்கும்...”

“அதற்காக...”

“அதைப்பத்தி நீ கவலைப்படாதே... எனக்கு ஒன்னக் காப்பாத்தத் தெரியும்!”

“அது எனக்குத் தெரியுங்க. நீங்க மூட்ட சொமந்து சரி என்னக் காப்பாத்துவீங்க... எனக்கு நல்லாத் தெரியும்... அப்படி நீங்க காப்பாத்தினீங்கனடாகா நான் ரொம்ப - ரொம்ப சந்தோஷப்படுவேன். ஆனால் மார்க்கத்தில் வெறுக்கப்பட்ட ஒரு விஷயத்தால சம்பாதிக்கிறப்போ...”

“மார்க்கம்...”

“அத விட்டுடுங்க... இப்பநீங்க ஈடுவச்ச நகையிருக்குதே அதனால் கெடச்ச பணத்த தோற்றுப்பொயிட்டிங்கன்னு வச்சிக்குங்க... அப்ப உங்க மனம் எவ்வளவு நோவும்... இன்டக்கி நீங்க வென்றுகிட்டு வந்திருக்கிங்க - சந்தோஷமாய் இருக்கிங்க. நீங்க வென்ற பணத்த எத்தனபேர் தோத்திருப்பாங்க... அவங்களும் எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புக்களோடதான் விளையாடியிருப்பாங்க... இப்ப அவங்க மனம் எவ்வளவு வேதனைப்படும்... அவங்க வேதனையில்தான் நாங்க சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டுமா?...”

“அவங்களப்பத்தி நீ கவலைப்படாதே...”

“என்ன மன்னிச்சிடுங்க... இனிமே இந்த விஷயத்துல நான் சத்தியமா தலையிடமாட்டேன். ஏன்டால் நீங்க என்ட புருஷன்... உங்க வார்த்தைக்கு நான் கட்டுப்படவேண்டியவ... அதேநேரம் நீங்க என்னவிட நெறையப் படிச்சவரு - மார்க்கத்தப்பற்றி அறிஞ்சவரு - சமுதாயத்தோட அந்தஸ்தாகப் பழக விரும்புற உங்களுக்கு நானு படிச்சித்தரணும்...? ஆனா கடைசியா ஒன்னுமட்டும் சொல்லுறேன்... உங்க அறிவுமேல எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு... இந்த விஷயத்துல உங்க அறிவு பயன்படுத்தி யோசிச்சப்பாருங்க...”

விழிகளைத் துடைத்துக்கொண்ட மர்வியா உள்ளே சென்றாள், “யா அல்லாஹ்... என்ட புருஷசனுக்கு நல்ல ஹிதாயத்தைக் கொடுத்துவிடு...” மானசீகமாகப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாள். கொஞ்சநேரத்துக்குமுன்பு அவர் கொண்டுவந்த சமையல் பொருட்களைப் பார்த்தாள்.

இவை ‘ஹராம’கச் சம்பாதிக்கப்பட்டவை; மார்க்கத்துக்கு விரோதமாக சம்பாதிக்கப்பட்ட இவற்றைத் தீண்டுவது கூட பாவம். ஆனாலும்... அவருக்காக இதை சமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

மர்வியாவுக்குப் பசித்தது.

குடத்திலிருந்த தண்ணீரை வார்த்து மடமடவென்று குடித்தாள்.

இந்த தண்ணீர் ‘ஹராம்’ இல்லை – மார்க்கத்தால் வெறுக்கப் படவும் இல்லை.

ஆனால்... இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்தத் தண்ணீரையே அவள் குடித்துக்கொண்டிருக்கப் போகின்றாளோ...?”

★ ★ ★

அஷ் - ஷூரா — ஜனவரி 1983

சில ஏக்கங்களும் ஒர் எதிர்பார்ப்பும்!

இரம்மியமான அந்த இளங்காலைப் பொழுதினில், வழமையையே போலவே, அன்றும் அந்த வகுப்பு சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகளை வட்டமர்க அமர்த்திக்கொண்டு பாரிகா டீச்சர், ‘பட்டம் விடுவோம், பட்டம் விடுவோம் பாலா ஓடிவா...’ பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். டீச்சர் சொல்லிக்கொடுப்பதைப்போலவே பிள்ளைகளும் அபிநயத்துடன் தமக்கேயுரிய மழலைக் குரலில் உரத்துப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பாரிகா டீச்சர் பொறுப்பாக இருந்த அந்த முதலாம் வகுப்பில் மொத்தம் இருபத்திமூன்று பிள்ளைகள் படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வகுப்பறைச் சுவரில், புன்னகை தவறாமல் முகத்துடன் ஒரு அம்மா; அருகே கம்பீரமான தோற்றத்தில் ஒரு அப்பா; நாகரிக உடையில் சைக்கிளுடன் ஒரு அண்ணை; நீண்ட பாவாடை சட்டையுடன் ஒரு அக்கா; பந்து விளையாடும் ஒரு தம்பி; தவறாமல் பருவத்தில் ஒரு தங்கை; இப்படியாக ஒரு குடும்பமே சிரித்துக்கொண்டிருந்தது.

மறுபக்கச் சுவரில், ஏ. பி. ஸீ. எழுத்துக்கள், ஆனாலும் எழுத்துக்கள் பிரிஸ்டல் போர்டுகளில் கவர்ச்சி காட்டிக்கொண்டிருந்தன. பச்சைப்பச்சைலெனக் குட்டை மாமர மொன்று, நிறைந்த கனிகளில், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என இலக்கமிடப்பட்டுப் பசுமையாக இருந்தது. ஆங்காங்கே ‘டிஸு’ கடதாசியில் ஈர்க்கில் இணைத்துச் செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான பூக்கள் ஒரு தனியழகைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. மொத்தத்தில் அந்த வகுப்பறையானது காண்போர் மனதைச் சுண்டியிழுக்கும் வண்ணம் முறைப்படியும், நேர்த்தியாகவும் பாரிகா டீச்சரால் அழகுற வைக்கப்பட்டிருந்தது.

குழந்தைகளுடன் பாரிகா டீச்சர் பழகுவதே தனிரகம். ஒவ்வொரு குழந்தையினதும் மனநிலையை நன்கு புரிந்து வைத்துக் கொண்டு, மிகவும் அன்பாகவும், செல்லமாகவும் அவர்களுடன் பழகிப் படிப்பூட்டும் கலையை அந்தப் பாடசாலையின் சக ஆசிரியர்கள் வியக்காமல் இருப்பதில்லை. “குழந்தைகளோடு பழகும் போது நியம் ஒரு குழந்தையாகவே மாறிவிடு” என யாரோ ஒரு அறிஞன் சொன்ன கூற்றுக்கேற்ப, பதவி கிடைத்த இந்த மூன்றே வருடத்திற்குள் பாரிகா டீச்சரும் ஒரு குழந்தையாகவே மாறிவிட்டதாக எல்லோரும் வெகுவாகப் பாராட்டுவார்கள்.

அதேபோலத்தான் அந்தச் சின்னஞ்சிறுகளும். பாரிகா டீச்சர்மீது உயிரையே வைத்திருந்தார்கள். டீச்சர் ஒருநாளைக்கு வகுப்புக்கு வரவில்லை என்றால், முகங்களை ‘உம்’மென்று வைத்துக்கொண்டு சோர்ந்துபோய் இருப்பார்கள். டீச்சர் சொல்லும் எந்தவொரு வார்த்தையையும் தட்டமாட்டார்கள். டீச்சர் சொல்லிக்கொடுப்பதை வீட்டிலும் பாடம் கேட்டுப் படிப்பார்கள்.

மாணவர்களின் உளநிலையைப் பாதிக்காத வகையில் படிப்பூட்டுவதில் எவ்வளவு தூரத்திற்கு ஆர்வம்காட்டி வருகின்றனோ, அதேபோலத்தான் ஏனைய விடயங்களிலும். அண்மையில் நடந்த வட்டாரக் கலைவிழாவில், பாரிகா டீச்சர் அந்தப் பிள்ளைகளைக் கொண்டு தயாரித்த “... புள்ளிப்புள்ளி மானே, துள்ளித்துள்ளி ஓடுறாய்...” அபிநயப்பாடல் நிகழ்ச்சிக்குப் பாலர் பிரிவில் முதற் பரிசு கிடைத்தது. பாரிகா டீச்சரைப் பற்றிச் சுருக்கமாக... ஒழுங்கு கட்டுப்பாடுகளை மீறாத நிலையில் இளம் குருத்துகளின் கல்விக்குப் பலமானதோர் அத்திவாரத்தையிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பாரிய பணியினை ஆற்றுகின்றாள் என்றால் அது நிச்சயமாகப் பொருந்தும்.

முதலாம் வகுப்பிலே ஏனைய மாணவர்களைவிட ஸிஹாரா கொஞ்சம் கெட்டித்தனமாக இருந்தாள் என்றே சொல்லவேண்டும். குறுக்குக்கேள்வி கேட்டுச் சிலவேளை டீச்சரையே திணறடிக்க வைத்துவிடுவாள், அழகாகப் பாடுவாள். அழகாக அபிநயித்து ஆடுவாள். நேரத்தியாகப் படங்கள் வரைவாள். ஒரு தடவை ஏதாவது ஒன்றைச் சொல்லிக்கொடுத்தால்... இன்னொரு முறை அதை அவளுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கத் தேவையில்லை. அச்சொட்டாக அப்படியே சமர்ப்பிப்பாள். இதனாலோ என்னவோ, ஸிஹாராமீது பாரிகா டீச்சருக்கு ஒரு தனி ஈடுபாடு இருந்தது.

பிள்ளைகள் இன்னும் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்:

“பட்டம் விடுவோம்... பட்டம் விடுவோம்...”

பாலா ஓடிவா.

பாடிப்பாடிப் பட்டம் விடுவோம்...

பாலா ஓடி வா...”

ஏனோ தெரியவில்லை, ஸிஹாரா மட்டும் அந்தப் பாடலைப் பாடுவதற்கு சிரமப்படுவதைப் பாரிகா டீச்சர் கண்டாள். சத்தம் வெளியே வராமல் ஸிஹாராவின் உதடுகள் மாத்திரம் சிரமப்பட்டு அசைவதை உணர்ந்தாள். இப்படித்தான் கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக ஸிஹாராவிடம், பழைய சுறுசுறுப்பைக் காணமுடியவில்லை. இந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் என்ன என்று டீச்சருக்குப் புரியவில்லை. ஒருவேளை அவளுக்கு உட்கர்நலக் குறைவோ என்று டீச்சர் நினைத்துக்கொண்டாள்.

கொஞ்சநேரத்தில், சேர்ந்து பாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகளைப் “போதும்” என்று சொல்லி நிறுத்திவிட்டு, ஸிஹாராவின் அருகே சென்ற டீச்சர் ‘இப்போது பாடிய பாட்டைத் தனியே பாடும்’படி கேட்க, ஸிஹாரா தடுமாறினாள். முன்பென்றால் அப்படியில்லை. டீச்சர் பெயரைச் சொன்னமாத் திரத்தில், உடனேயே எழுந்துநின்று பாடிவிடுவாள்.

“ஸிஹாரா, இப்ப நான் சொல்லித்தந்த பாட்டைப் பாடுங்க...”

டீச்சர் மறுபடியும் கூற, ஸிஹாரா தயங்கித் தயங்கி எழுந்தாள். “பட்டம் விடுவோம்... பட்டம் விடுவோம்... பாலா ஓடி... வா...”

அவளுடைய குரல் கம்மியிருந்தது. சொல்லிக்கொடுத்த இராகத்தில் பிசகிச் சிரமப்பட்டுப் பாடினாள்.

“பாலா... ஓடி வா... பட்டம்... பாலா... ஓடி... வா”

இதற்குமேல் ஸிஹாரா தொடரவில்லை. விம்மல்களைத் தொடர்ந்து அவள் அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். டீச்சருக்குச் சங்கடமாகிவிட்டது.

“ஸிஹாரா... ஏம்மா அழுவுறீங்க...”

ஸிஹாராவின் தலையை வருடிக்கொண்டே டீச்சர் கேட்டாள். ஸிஹாரா ஒன்றும் பேசவில்லை. குனிந்தவாறே அழுதுகொண்டிருந்தவள்... டீச்சரின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு ‘ஓ...’ வென்று அழலானாள்.

டீச்சர் இதற்குமேல் எதுவும் கேட்கவில்லை. ஸிஹாராவை உட்காரச் கொல்லிவிட்டுத் தன் இருக்கையில்போய் அமர்ந்தாள். அவளுக்கு ஒன்றும்பட்டும் புரிந்தது. 'ஸிஹாராவுக்கு ஏதோ நடந்துவிட்டது. அது... அது...?'

இன்னுமே புத்தகத்தின்மீது தலையைப் பதித்துக்கொண்டு விசம்பிக்கொண்டிருந்த ஸிஹாராவைப் பார்க்க ஏனோ பாவமாக இருந்தது.

இப்போது பிள்ளைகளின் கவனம் திசைதிருப்பப்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். விரித்து வைத்திருந்த பச்சைக் கம்பளத்தின் நடுவே, பறக்கும் சின்னஞ்சிறு சிட்டுக்களின் வர்ணஜாலங்கள் - கண்கவர் காட்சியாக.... சின்னக் குழந்தைகளின் சிங்கார விளையாட்டுக்களைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பதில்தான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி...? உண்மையிலேயே கள்ளங்கபடமில்லாத, போட்டிபொருமையற்ற வெள்ளைமனம் படைத்த பிஞ்சு நெஞ்சங்களின் நடத்தைகள்... யாருக்குத்தான் வெறுப்புத் தட்டப்போகின்றன? சிலநேரங்களில்... சுதந்திரப் பறவைகளின் உணர்ச்சியைப் பெற்ற இந்த மழைகள்போல நாங்கள் எந்நாளும் இருந்திருக்கக்கூடாதா என பாரிகா டீச்சர் தன் மறந்து சிந்தித்த பொழுதுகள் ஏராளம்.

ஸிஹாராவைப் பொறுத்தமட்டில்... பாரிகா டீச்சரின் முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. மைதானத்திலும் ஸிஹாராவீடம் வழமையான கலகலப்பு காணப்படவில்லை. பாரிகா டீச்சருக்குப் புதிராக இருந்தது. ஏதோ நினைத்தவளாக, ஹனீனா டீச்சரிடம் பிள்ளைகளைக் கொஞ்சம் கவனித்துக்கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, ஸிஹாராவை அழைத்துக்கொண்டு மைதானத்தின் ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த 'ஜேம்' மர நிழலுக்குச் சென்றாள். மரத்தடியில் போடப்பட்டிருந்த நீண்ட வாங்கில் அமர்ந்துகொண்ட டீச்சர் ஸிஹாராவின் கரத்தை ஆதரவாகத் தழுவிக்கொண்டு மறுகையால் அவளது மோவாயைப் பிடித்து நிமிர்த்தினாள்.

"ஏம்மா... ஸிஹாரா... நீங்க ரெண்டு மூணு நாளா ஒரு மாதிரியா இருக்கிறீங்க...?"

ஸிஹாரா உடனே பதில் கூறவில்லை. டீச்சரையே இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். டீச்சரை அப்படியே இறுகத் தழுவிக்கொண்டு ஏங்கி ஏங்கி அழவேண்டும்போலிருந்தது.

"டீச்சர்..."

"என்னம்மா..."

"டீச்சர்... நா... படிச்சாக்கா... எனக்கும் டீச்சரப்போல வரேலுமா...?"

இந்தக் கேள்வியை பாரிகா டீச்சர் எதிர்பார்க்கவில்லை. இருப்பினும் தன்னைச் சுதாகரித்துக்கொண்டு, "நிச்சயமா... ஸிஹாரா... நீங்க ஒழுங்காப் படிச்சிங்கண்டா... என்னப்போல டீச்சரா வரேலும்..., டாக்டராகவும் வரேலும்..."

"டாக்டர் அங்கிளப்போல வரவும் ஏலுமா டீச்சர்?"

"நிச்சயமா ஸிஹாரா... ஒழுங்காப் படிச்சிங்கண்டா... டாக்டராக்கூட ஒங்களுக்கு வரேலும்..."

"....."

"ஏன் ஸிஹாரா... இன்டக்கிமட்டும் இப்புடியெல்லாம் கேக்கிறீங்க...?"

எப்போது உருண்டு விழலாம் எனக் காத்திருந்ததைப்போல... ஸிஹாராவின் விழிகளிலிருந்து பொலபொலவென நீர்த்துளிகள் உதிர்ந்தன.

"என்னம்மா ஸிஹாரா...?"

"டீச்சர்... வந்து... வந்து..."

"என்னம்மா... வெட்கப்படாமச் சொல்லுங்க..."

"டீச்சர்... இனி... இனி... நான் ஸ்கூலுக்கு... வரமாட்டேன் டீச்சர்..."

ஸிஹாரா ஏங்கியெங்கி அழ ஆரம்பித்தாள்.

"ஸிஹாரா... நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க...?"

"இனி... நா... நா... ஸ்கூலுக்கு வரமாட்டேன் டீச்சர்..."

"ஏன் ஸிஹாரா...?"

"....."

"ஸிஹாரா... என்னம்மா ஒங்களுக்கு நடந்துட்டுது..."

"டீச்சர்... வாப்பா... வாப்பா நேக்கு... ஸ்கூலுக்கு போக வாணுனு சொல்லுறா டீச்சர்..."

பாரிகா டீச்சருக்கு நன்றாகத்தெரியும் - ஸிஹாராவின் வாப்பா ஹஸனை... தூரத்து வழியில் டீச்சருக்கு உறவுக்காரரும் கூடத்தான். ஹஸனைப்பற்றி ஊரவர்கள் எல்லோரும்போல ஒருமாதிரியாகத்தான் கதைப்பார்கள். முன்பிருந்தே அவருக்குக் குடும்பத்தைப்பற்றிய அக்கறையே இல்லையாம். எதையெடுத்தாலும்

ஊதாரித்தனமான போக்காம். இப்போது மத்தியகிழக்கு நாடொன்றுக்கு மனைவியை வேலைக்கு அனுப்பிவிட்டு, செய்து கொண்டிருந்த 'சேல்ஸ்மேன்' வேலையையும் விட்டுவிட்டு ஜாலியாக இருக்கிறாராம். மனைவி அனுப்பும் பணத்தைக்கொண்டு இப்போது குடித்துக் கும்மாளமடிக்கவும், குதிரைப் பந்தயத்தில் ஈடுபடவும் பழகிவிட்டாராம்.

இப்படிப்பட்ட நிலையில், தன்மகளைப் படிக்க வைக்கவேண்டும், படிப்பினால் நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டும் என்றெல்லாம் ஹஸன் எங்கே எதிர்பார்க்கப்போகிறார்? பர்வம்... எத்தனையோ கனவுகள், ஆசைகளைப் பிஞ்சுள்ளத்தில் தேக்கிப் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம்கொண்ட அந்த இளம் குருத்தின் எதிர்காலம்...?

இன்றைய எமது சமூகத்தின் இழிநிலைபற்றி நினைக்கும் போது, பாரிகா டீச்சருக்குப் பற்றிக்கொண்டுவந்தது. சில தற்காலிக மாயைகளில் மயங்கி எமது சமூகத்தில் எத்தனை இளம் குருத்துகளின் எதிர்காலம் அவர்தம் பெற்றோராலேயே குழிபறிக்கப்படுகின்றதோ...?

ஸிறாஹாராவின் அழகை இன்னும் ஓய்வில்லை. அந்தப் பிஞ்சு மனதிற்கு எவ்விதத்தில் ஆறுதல் சொல்வது என்று புரியாத நிலையில் ஸிறாஹாராவின் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீரைத் தன் கைக்குட்டையால் துடைத்துவிட்டபடி பாரிகா டீச்சர் கேட்டாள் -

"ஸிறாஹாரம்மா... வாப்பா ஏன் உங்கள் ஸ்கூலுக்குப் போக வாணம்னு சொல்லுறா...?"

"... டீச்சர் நான் ஸ்கூலுக்கு வந்தாக்கா... என்ட தங்கச் சியப் பாத்துக்க யாரும் இல்லையாம்... அதனால் ஊட்டிலே இருந்துண்டு தங்கச்சியப் பார்த்துக்கட்டுமாம்..."

"அப்படினு... உங்க வாப்பா சொல்லுரா...?"

"ம்... டீச்சர்..."

"....."

"டீச்சர் என்ட உம்மா வந்துட்டாங்கன்னு... நேக்கு ஸ்கூலுக்கு வரேலும்தானே டீச்சர்... என்ட உம்மா... தங்க உம்மா... அவங்க வந்தாக்கா... என்ன ஸ்கூலுக்குப் போக வாணம்னு சொல்லமாட்டாங்க..."

பாரிகா டீச்சர் ஸிறாஹாராவை அனுதாபத்தோடு பார்த்தாள். ஸிறாஹாராவே தொடர்ந்தாள்.

"இல்ல டீச்சர்... என்ட உம்மா தங்க உம்மா இல்ல... இல்லாட்டி என்னையும், தங்கச்சியையும் தனிய உட்டுட்டு அவங்க தங்கச்சிக்கு கார்வாங்க பொரிங் போயிருக்கமாட்டாங்களே..."

பாரிகா டீச்சர் ஸிறாஹாராவின் இருகரங்களையும் இறுகப்பற்றிக் கொண்டாள்.

"டீச்சர்..."

"ஸிறாஹாரா..."

"டீச்சர்..."

"சொல்லுங்க ஸிறாஹாரா... நான் உங்கட உம்மாமாதிரி... திடீரென்று ஸிறாஹாராவின் விழிகள் மலர்ந்தன.

"டீச்சர்... அப்படினா... நா... நா... ஒங்களை... ஒருக்கா உம்மான்னு கூப்பிடவா...?"

பாரிகா டீச்சர் ஸிறாஹாராவைத் தன் மாற்போடு சேர்த்து இறுக்கமாக அணைத்துக்கொண்டாள்.

"ஓ... டீச்சர்... நேக்கு நீங்க, படிச்சித்தாறீங்க... நேக்கு நீங்க... பாட்டு சொல்வித்தாறீங்க... என்னோட நீங்க ரொம்ப இரக்கமா இருக்கிறீங்க..."

"ஸிறாஹாரா..."

டீச்சரின் அணைப்பு இன்னும் இறுகியது. டீச்சரின் விழிகளும் ஏனோ கலங்கிவிட்டன. டீச்சரின் அணைப்பில் இனம்புரியாத ஓர் இதத்தை ஸிறாஹாரா அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

"தாயன்புக்காக ஏங்கும் இந்த ஜீவனின் எதிர்பார்ப்பு சிதைந்துவிடக் கூடாது... படிக்கவேண்டும் என்ற இந்தப் பிஞ்சுள்ளத்தின் ஆர்வம் நகங்கிவிடக் கூடாது..."

பாரிகா டீச்சருக்கு ஒரு நம்பிக்கை பிறந்தது...

"ஸிறாஹாராவின் உம்மாவைத் தாயகம் வரவழைக்கவேண்டும்" ஆனால்...

அது எவ்வழியில் சாத்தியமாகும்?

அதைத்தான் டீச்சரால் இன்னும் தீர்மானித்துக்கொள்ள முடியவில்லை:

★ ★ ★

அறிவு ஒளி — ஏப்ரல் 1985

(உடத்தலவிண்ணை — மடிகே ஜாமியுல் அஸ்ஹர் மகா வித்தியாலாய வைரவிழா மலர்)

தமிழ் மன்றம்

பிரசுரித்துள்ள நூல்கள்

1. Muslim Contribution to Tamil - Literature by M. M. Uwise, M.A. (Cey.)	
2. இலக்கியத் தென்றல் - கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் Ph. D. (Lond.)	
3. தமிழர் சாஸ்பு - கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன்;	
4. மலர்ந்த வாழ்வு - எம். ஸி. எம். ஸுபைர். (இவை நாலும் கைவசமில்லை)	
5. உத்தமத் தூதர் (நாலாம் பதிப்பு) - எஸ். எம். ஹனிபா, B. A. (Cey.)	5.00
6. உத்தம நபித்துமானோ (சிங்களம்) இரண்டாம் பதிப்பு - எஸ். எம். ஹனிபா.	5.00
7. உத்தமர் உவைஸ் - எஸ். எம். ஹனிபா.	20.00
8. துஆவின் சிறப்பு	இல்லை
9. காலத்தின் குரல்கள் - எம். ஸி. எம். ஸுபைர்.	இல்லை
10. என் சரிதை - கவிஞர் அப்துல்காதர் லெப்பை.	இல்லை
11. இஸ்லாமிய இலக்கிய வளர்ச்சி - எஸ். எம். ஹனிபா.	15.00
12. மகாகவி பாரதி (சிங்களம்) - எம். எஸ். ஹனிபா.	5.00
13. சாயல் (சிறுகதைகள்) - ஜே. எம். ஸாவி, M.A.	10.00
14. சிறுவர் பாட்டு - சாரணாகையூம்.	5.00
15. கனவுப் பூக்கள் (சமூக நாவல்) - அ. ஸ. அப்துஸ்ஸமத், B. A. (Hons.)	15.00
16. எங்கள் தாய்நாடு (சிறுவருக்கான கவிதைகள்)	10.00
17. மாதுளம் முத்துக்கள் - அன்பு முகையதின்;	15.00

18. உவைஸ் சிறித்த (சிங்களம்)	20.00
19. துணைவேந்தர் வித்தி - கலாநிதி அ. சண்முகதர்ஸ்.	25.00
20. முத்தாரம் (சமூக எழுச்சிக் கவிதைகள்) - மௌலவி எம். எச். எம். புஹாரி.	10.00
21. காலத்தின் கோலங்கள் - கவியரசு M. K. M. ஹலீம்தின்	20.00
22. கனிந்த காதல் (மட்டக்களப்புக் கிராமிய கவிதை இலக்கியம்) - புலவர்மணி ஆ. மு. ஷரிபுத்தின்.	10.00
23. சாணிக் கூறை - ஜுனீதா ஷெரீப்.	23.00
24. யூஸூப் இஸ்லாம் - சில நினைவுகள் - அஹமத் முனவ்வர்.	12.50
25. அன்னை இந்திரா - அந்தனி ஜீவா;	10.00
26. அங்கமெல்லாம் நிறைந்த மச்சான் - A. P. V. கோமஸ்.	10.00
27. இதய மலர் - கவியரசு M. H. M. ஹலீம்தின்;	20.00
28. நிழலின் அருமை (சிறுகதைகள்) - புன்னியாமீன்.	15.00
29. அவள் நெஞ்சுக்குத் தெரியும்	20.00

பிரதிகள் தேவையானோர்
தபாற் செலவுக்கு ரூபா 2-50 சேர்த்து,
முன்பணம் அனுப்பலாம்.

தமிழ் மன்றம்,
இல். 10, நாலாவது லேன்,
கொஸ்வத்த ரோட்,
ராஜகிரிய.

(தமிழ் மன்றம் என்ற பெயருக்கே செக், காசுக்கட்டளை ஆகியன
அனுப்பலாம்)

Printed at the Catholic Press, 18, Central Road, Batticaloa.

With Best Compliments
of
Alhaj Uvais T. Muhajeroon,

DIRECTOR OF BRANCHES,
National Council of Y. M. M. A's
of Sri Lanka.

323, Jumma Masjid Road,
Colombo - 10

T'phone: 92312 / 22857.

With Best Compliments
of

FAZAL

Jewellers & Gem Merchants
176, GALLE ROAD,
BENTOTA.

BRANCH:

FAZNAS

Jewellers & Gem Merchants.
GALLE ROAD,
BENTOTA.

T'phone : 034 - 75143... 09 - 3043

Sole Importers of
PARKER WALL CLOCKS

&

Sole distributors of
TELESONIC WALL CLOCKS

and also
all kinds of glass ware
Pedestal & Table Fans,
Radios, watches and
gift items.

AVAILABLE

AT VERY COMPETITIVE PRICES.

Please contact us for
wholesale and retail

PARKER TRADERS

160, KEYZER STREET,
COLOMBO - 11.

Telephone : 26657, 545244

CATHOLIC PRESS, BATTICALOA.

Rs. 15